

LEOBRANDAS

Laiškai apie

Gyvąją Etiką

Įvadas į Agni Jogą

25. Visatos ir kosmosų sąranga

Turinys:

1. Pasaulėvaizdis ir pasaulėžiūra.....	3
2. Pasaulėvaizdis ir Dievo samprata	4
3. Visatos vienovė	7
4. Žmogus ir universalusis Protas	8
5. Visatos vienovė ir įvairovė	11
6. Virpesių skirtingumas.....	11
7. Žmogus ir jo vystymasis.....	12
8. Žmogus ir kosmosas	13
9. Žmogus ir vadovavimas Žemei.....	14
10. ADAMAS KADMONAS – dangiškasis žmogus	15
11. Kosmosai ar Visata?	20
12. Keturiolika Visatos jėgos laukų	24
13. Visatos energijos potencialas – beribis ir amžinas	32
14. Citatos iš Gyvosios Etikos	32

Viršelio iliustracija:

Biorotorius arba Adamas Kadmonas. Statulėlė-modelis, išrastas Leobrando.

Nedatuotas nežinomo autoriaus medžio drožinys iš Kamilio Flamariono „*L'atmosphère: météorologie populaire*“ („Atmosfera: žvaigždžių mokslas visiems“), Paryžius, 1888 m.

Visatos ir kosmosų sąranga

1. Pasaulėvaizdis ir pasaulėžiūra

Žinios apie žmogaus padėtį Visatoje ir mūsų planetos santykį su mus supančiomis žvaigždėmis visada buvo esminis faktorius, formuojantis pasaulėžiūrą, o visų pirma – Dievo sampratą Vakaruose. Todėl reikšmingi astronominiai atradimai, kuriuos pradėjo Kopernikas, iš pagrindų moksliskai sukrėtė krikščioniškų Vakarų pasaulėvaizdį ir Dievo, kaip vienintelio visagalio visos Visatos Dievo-Tėvo, sampratą. Vis dėlto krikščionių Bažnyčios ir toliau stengiasi per prievartą išlaikyti šį vaizdinį žmonių sąmonėje, nes kitaip joms tektų atsisakyti šios griežtai saugomos dogmos. Tačiau tokia nelanksti pozicija neišvengiamai turėjo atvesti prie Apšvietos judėjimo ir galiausiai paskatinti mokslinio ateizmo atsiradimą, kitaip tariant – padėti pagrindus neva moksliskai pagrįstam Dievo nebuvimo įrodymui. Taip nutiko todėl, kad maistančio žmogaus nebetenkina vienintelio personifikuoto Dievo-Tėvo, kaip mūsų begalinės gigantiškos visatos Kūrėjo, samprata. Paprasčiau išivaizduoti planetų Valdovus arba Logosus (*Logos* daugiskaita), kaip tai darė jau senovės romėnai, garbindami jiems žinomų planetų valdovus, kurie, jų manymu, buvo arba moteriškos, arba vyriškos lyties.

Tačiau tuo universalioji Dievo samprata (žr. 29 paskaitą) toli gražu nėra išsėmta – ji turi būti išplėsta iki „nejudančių“ žvaigždžių, t.y. visų saulių. Vis dėlto, kalbėdami apie planetų Logosus, mes apimame tik dalį Šviesios Hierarchijos, todėl ateities Dievo idėja bus ne tik gerokai labiau politeistinė (tikėjimas daug dievų) nei senovėje, bet ir labiau panteistinė (visa yra Dievas), netgi monoteistinė (tikėjimas viena Dieva), tačiau tik su sąlyga, kad jis bus suvokiamas nepersonifikuotai. Šios, tik neišmanančiam protui prieštarinčiai atrodančios idėjos gilesnės išminties šviesoje pasirodys visiškai suderinamos. Tačiau kol mes laikomės įsikibę pasenusios vienintelio Dievo-Tėvo sampratos, neturėtume stebėtis, kad kosminių atradimų amžiuje taip vadinami moksliniai ateistai šaiposi, kad dirbtiniai palydovai neatrado jokių dangiškų būtybių ir niekur neįvyko susidūrimas su Dievu ir angelais. Jie triumfuoja, esą faktas, kad joks žmogaus į kosmosą paleistas kūnas savo kelyje nesutiko nei Visagalio, nei jokio šventojo, kalba prieš religiją ir Dievą. Tačiau net ir Bažnyčios niekada neteigė, kad Dievas arba angelai turi tankų fizinį kūną. Todėl jokia kosminė raketa negali užfiksuoti susidūrimo su subtiliuoju kūnu, kas tokias ateistų pašaipas rodo esant tik paika spekuliacija masių neišmanymu. Jono evangelijoje rašoma: „Dievas yra dvasia“. Deja, ši dvasia daugelį žmonių apleido, arba, kitaip tariant, jie ją savyje patys įkalino, todėl ir tapo ateistais arba Dievo neigėjais.

Diskusijoje apie naujoviškos pasaulėžiūros formavimąsi nepajudėsime iš vietos, jei nebūsime susipažinę su šiandien visiems reikalingais astronomijos pagrindais. Tai, ką modernioji astronomija ateityje gali atrasti didžiais teleskopais, visada tik patvirtins Gyvosios Etikos mokymą ir iškels į paviršių visuotinį neišmanymą pasaulėžiūros klausimais.

Todėl tam, kad suprastume vėlesnes paskaitas „Brolija“ (28-a paskaita), „Universalioji Dievo samprata“ (29-a paskaita) ir „Pasaulio Motina“ (30-a paskaita), leiskimės į trumpą kelionę į astronomijos sritį, kad iš jos stebėjimų galėtume padaryti logines išvadas apie būsimą pasaulio sampratą.

2. Pasaulėvaizdis ir Dievo samprata

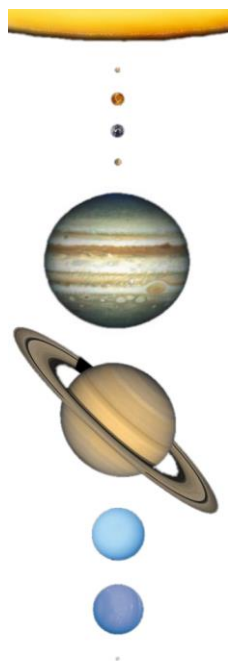
Dabartinė krikščioniška Dievo samprata atsirado laikais, kai mokslininkai buvo įsitikinę, kad Žemė yra plokštuma, apgaubta mėlyno dangaus skliauto, kuriuo keliauja Saulė ir apie 5000 kitų plika akimi matomų žvaigždžių. Šis ptolemėjiškas pasaulio vaizdas¹, savaime suprantama, turėjo atitinkamos įtakos kaip tik tuo metu besiformuojančiai krikščioniškai pasaulėžiūrai ir Dievo sampratai. Ji dar ir šiandien išreiškiama krikščionių Tikėjimo Išpažinime: „Tikiu Dievą Tėvą, Visagalį, dangaus ir žemės Sutvėrėją; ir Jėzų Kristų, vienatinį jo Sūnų...“. Žmogus regėjo save pastatytą Visatos centre: jo supratimu, už jo pasaulio ribų neegzistavo joks kitas. Viską po saule jis laikė pavaldžiu savo centrinei galiai, kadangi tiek Saulės, tiek žvaigždžių judėjimo trajektorijos danguje reguliariai kartojosi, ir ši tvarka pateisino tokią jo poziciją tol, kol išmintingasis astronomas Mikalojus Kopernikas (1473 - 1543 m.) iškėlė naują teoriją, teigiančią visiškai priešingai – kad ne Saulė sukasi apie Žemę, o Žemė apie Saulę. Jo teoriją galiausiai patvirtino vėlesni atradimai. Nuo šios akimirkos žmogaus vaidmuo pasaulėžiūros prasme pasikeitė: jis iš Visatos centro buvo nublokštas į periferinį „nepažįstamą tašką X“, kaip taikliai yra pasakęs Nyčė. Vakarų žmogus tokioje centrinėje pozicijoje netgi tarėsi esąs toks tvirtas ir galingas, kad katalikų kunigai priskyrė sau galią mišių metu iššaukti Visagalio vienintelį Sūnų į Ostiją, taip tuo metu tapdami galingesni net už savo Dievą, nors tai, žinoma, ir neįmanoma. Astronomijos atradimai vis aiškiau rodė žmogui gerokai mažesnę jo padermės ir pačios Žemės reikšmę. Ir patiems astronomams teko, atsižvelgiant į mokslinius faktus, skaudama širdim pakoreguoti savo ligtolinę pasaulėžiūrą.

Su Koperniku atsirado heliocentrinė Saulės sistema, kurios viduryje – Saulė (gr. helios), o aplink ją – kitos planetos, kaip jos palydovės. Tačiau ir čia tyrimai nesustojo, kadangi faktas, kad planetos sukasi aplink Saulę, bet kokiu atveju buvo teisingas. Nuolatot didinant teleskopus, išaiškėjo, kad Visatą sudaro ne viena, o daugybė saulių, kurias mes, priešingai negu planetas, galime vadinti „nejudančiomis“ žvaigždėmis. Tačiau net ir „nejudančios“ žvaigždės nėra sustingusios vietoje: be to, kad irgi sukasi aplink savo ašį, jos dar ir milžinišku greičiu skrieja į kitus žvaigždynus, ir jų orbitos driekiasi tolimesniuose spiraliniuose ūkuose arba paukščių takuose, kuriems jos taip pat priklauso kaip palydovai.

Pažvelkime į mūsų Saulės sistemą. Kiekviena saulė yra apsupta planetų, kurios dėl gravitacijos dėsnio yra pririštos prie jos tarsi įkaitai. Planetos pačios šviesos neskleidžia, o tik gauna šviesą iš Saulės. Mūsų Saulės sistemos ribose mums žinomos devynios planetos. Pagal atstumą nuo Saulės jos paeiliui išsidėsčiusios taip: Merkurijus, Venera, Žemė, Marsas, Jupiteris, Saturnas, Uranas (atrastas 1781 m.), Neptūnas (1826 m.), Plutonas (1930 m.). Pirmosios šešios buvo žinomos jau senovėje. Tarp Marso ir Jupiterio 1801 m. buvo atrasta daugybė mažų planetų, kurių vidutinis skersmuo nuo 30 iki 40 kilometrų, – taip vadinamų planetoidų arba asteroidų.

¹ Pavadinimas II a. po Kristaus Aleksandrijoje gyvenusio astronomo Klaudijaus Ptolemėjo vardu, taip pat apibūdinamas kaip geocentris, nes, anot jo, Žemė (gr. geos) esanti pasaulio centras.

Mūsų Saulės sistema (planetų sistema)

Dangaus kūnas	Vidutinis nuotolis nuo Saulės	Skersmuo (suapvalinus)	Laikas, per kurį vidutiniškai kūnas apsisuka aplink Saulę
Saulė		1.390.000 km	
Merkurius	58 mln. km	4.800 km	88 dienos
Venera	108 mln. km	12.200 km	255 dienos
Žemė	149,5 mln. km	12.800 km	1 metai
Marsas	228 mln. km	6.800 km	1 metai 322 dienos
Jupiteris	778 mln. km	143.000 km	11 metų 317 dienų
Saturnas	1.428 mln. km	121.000 km	29 metai 167 dienos
Uranas	2.873 mln. km	50.000 km	84 metai 7 dienos
Neptūnas	4.501 mln. km	53.000 km	164 metai 280 dienų
Plutonas	5.896 mln. km	5.000 km	250 metų

Saulė, mūsų Planetų sistemos centras arba branduolys, yra tokia gigantiška, kad Žemė savo mase tilptų joje 333 400 kartų. Ji apsisuka aplink savo ašį per dvidešimt penkias su puse Žemės dienas ir šiuo metu dvidešimties kilometrų per sekundę greičiu juda Heraklio žvaigždyno kryptimi. Astrofizikai laiko Saulę liepsnojančiu dujų kamuoliu, kas yra teisinga ir Žemės atveju, jei kalbėsime apie jų abiejų vidaus sandarą ir atmosferą. Vis dėlto visi teiginiai apie tiksliai Saulės paviršiaus ir vidaus temperatūras yra ankstoki, kadangi mes patys ne per daugiausiai žinome net apie skirtingas bei neįprastai svyruojančias savo Žemės sluoksnių temperatūras, kurios iš tiesų buvo išmatuotos. Bet kokių atveju, ezoterinis mokslas moko, kad ir Saulė yra gyvenama, arba tiksliau – tinkama gyvenimui, ir kad ir Žemės žmonija kada nors aplankys Saulę. „Slaptojoje doktrinoje“ taip pat sakoma, kad mums matoma Saulė tėra išorinis materialusis šešėlis keletu mums nebesuvokiamų aukštesniųjų Saulės principų, taigi net ir pažangi dabartinė sąmonė prie tikrosios Dievo sampratos paslapties prasiskverbs tik pasiekusi tam tikrą tobulumo lygį. Bet kokių atveju, arčiausiai prie jos priartėję dar prieš 2500 metų buvo budistai, kalbėję apie tai, kas neįvardijama, apie ką nieko konkrečiau negalima pasakyti, už ką jiems Vakaruose visai nepelnytai buvo prikišamas ateizmas.

Užtenka stebėti, kad suvoktume, kad Saulė fizinei gyvybei Žemėje yra būtina. Jau milijonus metų ji kiekvieną sekundę skleidžia neišmatuojamus kiekius šilumos ir šviesos, tokiu būdu sukurdamas svarbiausias sąlygas gyvybei Žemėje. Iš ezoterinės pusės galima pridurti, kad dvasinė Saulė išgyvina žmogaus dvasią ir jai taip pat teikia dvasinę šviesą, kurią mes nepastebėdami priimame kaip dvasinę duoną ir kurią turime laikyti savo tikrojo gyvenimo pagrindu. Dauguma žmonių jos gauna per mažai, kadangi dvasinei mitybai neteikia jokios reikšmės.

Nors ir būdama gigantiškų gabaritų, mūsų Saulė tėra mažutėlytis grūdelis Visatoje. Ji tik branduolėlis tarp nesuskaičiuojamų, nereikšmingų dangaus atomų, mums žinomų kaip žvaigždės, kurios iš tiesų taip pat yra saulės su aplink jas besisukančiomis planetomis. Pastarųjų mes matyti nebegalime, nes, palyginti su žvaigždėmis, jos yra nedidukės ir be galo toli nuo Žemės – arčiausia žvaigždė Kentauro Alfa nutolusi net 4,29

šviesmečių, o už jos esantis Sirijus – 9,11 šviesmečių. Pagalvojus, kad šviesa per sekundę nusukria 300 000 kilometrų, vieno šviesmečio atstumas tampa sunkiai įsivaizduojamas.

Žvaigždės, priešingai negu planetos, regis, stovi vietoje, išlaikydamos tarpusavio padėtį, nors iš tiesų lygiai taip pat milžinišku greičiu skrieja per Visatą. Pagal ryškį, kuris priklauso nuo žvaigždės dydžio, nuotolio, temperatūros ir cheminės sudėties, astronomai skirsto jas į 21 klasę. Kai kurios žvaigždės iki 6 ryškio gali būti matomos plika akimi. Pagal padėtį dangaus skliaute jos jau nuo senovės grupuojamos į tam tikrus žvaigždynus, iš kurių kai kurie, t. y. dvylika Zodiako ženklų, vaidina svarbų vaidmenį skirstant charakterius astrologijoje.

Nuolat tobulėjančių teleskopų ir dangaus fotografijos dėka astronomijos žinios apie žvaigždžių skaičių per pastaruosius dešimtmečius išsiplėtė iki begalybės. 1948-aisiais Maunt Palomare, Kalifornijoje, sukonstruotas reflektorinis teleskopas turi penkių metrų skersmens reflektorių, o jo regos laukas yra sunkiai įsivaizduojamas atstumas – apie dešimt milijardų šviesmečių. Tačiau ir šis teleskopas milžinas vieną dieną priklausys praeičiai: naujų, didesnių ir geresnių teleskopų židinio nuotolis pastūmės dešimties milijardų ribą dar milijardais į priekį, o Visatos galo vis tiek nepamatysime. Be to, taikant spektro analizę vis daugiau sužinosime apie žvaigždžių prigimtį, pasiskirstymą kosminėje erdvėje, judėjimą ir jas valdančius dėsnius, o Visatos pakraščio vis vien neprieisime, ir visi bandymai vis dėlto kaip nors apriboti Visatą bus nesėkmingi. Šis žvilgsnis į pasaulį per teleskopo akį neišvengiamai darys įtaką platesnės Dievo sampratos iškristalizavimui ir įtvirtinimui, nors ateistai ir tikisi, kad įvyks priešingai. Visuotinė Dievybė (Visadievybė) negali būti suvokiama kaip asmuo – apie ją reikia mąstyti kaip apie jėgos lauką.

Jei pavienės Saulės sistemos panašios į milžiniškus makrokosmoso atomus, tai paukščių takai prilygsta Visatos molekulėms. Mūsų Saulė ir jos devynios planetos tėra maža dalelė mūsų Paukščių tako, kuris pro teleskopą atrodo kaip sistema, sudaryta iš „nejudančių“ žvaigždžių sankaupų bei tamsios ir švytinčios žvaigždžių masės. Žiūrint iš šono, mūsų Paukščių Tako galaktika panėšėja į didžiulį lęšį, kurio spiralinės struktūros skersmuo turėtų būti apie 100 000 šviesmečių, o storis – apie 10 000 šviesmečių. Paukščių Take esančių žvaigždžių arba saulės sistemų skaičius tiksliai nežinomas. Vertinimai svyruoja nuo dešimties iki šimto milijardų. Jokia observatorija iki šiol negalėjo jų bent kiek tiksliau suskaičiuoti. Mūsų Saulės sistema yra šiek tiek aukščiau šio lęšio centrinio pjūvio ir šios spiralės formos žvaigždžių sankaupos pakraštyje.

<http://www.eso.org/public/images/eso9845d/>

Credit: ESO, Spiralinė galaktika NGC 1232

Lygiai taip pat, kaip kad planetos sukasi ne tik apie savo ašį, bet ir skrieja savo orbita aplink saulę, taip ir kiekviena saulės sistema su visomis savo planetomis per 200-300 milijonų metų² apkeliauja aplink galaktikos centrą. Tai leidžia teigti, kad šios pašėlusios kelionės metu Saulė ir jos planetos per maždaug 26 000 metų³ pereina dvylika Zodiako ženklų: tai yra prielaida atitinkamų Žemės epochų atsiradimui, kurių kiekviena

² Aplink galaktikos centrą saulė apsisuka per maždaug 260 000 000 metų.

³ Žemės ašies poslinkis trunka apytiksliai 25 760 metų (precesijos periodas).

turi tam tikrus evoliucijos tikslus. Dėl to, pavyzdžiui, ir sakoma, kad mes ką tik perėjome Žuvų žvaigždyną ir taip išgyvenome Žuvų epochą su visomis jos charakteringomis savybėmis, o tuo tarpu dabar artėjame prie Vandens žvaigždyno – vadinasi, žengiame, arba, tiksliau tariant, jau įžengėme į Vandens epochą.

Visa Paukščių tako galaktika taip pat sukasi ir tēra, nepaisant savo gigantiško mastelio, mažytė Visatos dalis arba nedidukė salelė beribiame galaktikų sistemų vandenyne. Mums artimiausia galaktika yra Andromedos ūkas, kaip spėjama, nuo mūsų Saulės sistemos nutolęs maždaug 1 500 000 šviesmečių. Atstumas tarp Žemės ir Andromedos ūko laikomas etalonu, matuojant dar labiau nutolusias galaktikų sistemas, kurių skaičius šiuo metu vertinamas jau šimtais milijonų. Greitai taps nebeįmanoma šią gigantišką Visatą suvokti žmogišku intelektu. Kokia absurdiška, palyginti, atrodo kai kurių fantastų propaguojama Tuščiavidurės žemės teorija, teigianti, kad Žemė yra tuščiaviduris rutulys, o mes, žmonės, gyvename ne ant Žemės plutos, bet jos viduje, tuo tarpu kai dangus su visomis žvaigždėmis ir Saule yra šio rutulio viduje.

Tačiau juk kaip gražu ir dieviška yra nukreipti savo akis į begalinę Visatą: giedrą naktį širdis, rodos, sprogs iš ilgesio šių milžiniškų ir dangiškų pasaulių, kurie mums, mažiems žmoneliams, kol kas yra užverti. Net jei kada nors mums ir pavyks aplankyti kaimynines planetas, tai tebus, palyginti su Paukščių Tako atstumais, tik nedidelis pasivaikščiojimas. Todėl dabar sugrįžkime iš savo dvasinės kelionės po beribę Visatą atgal į savo smėlio grūdeliui prilygstančią Žemę ir taps aišku, kad pastatyti save Visatos centre ir sužmoginti Visadievybę tebuvo žmogiška didybės manija.

3. Visatos vienovė

Nors apie tai, kaip tarpusavyje yra išsidėsčiusios dangaus molekulės, kurias dabar pažįstame kaip galaktikų sistemas, dar nežinoma nieko tikslaus, tačiau abejonės dėl tobulos Visatos vienovės, besireiškiančios jos sąrangoje ir joje vyraujančiuose dėsnuose, neturėtų būti. Galime daryti prielaidą, kad Visata plečiasi ir susitraukia, kvėpuoja ir gyvena, ir todėl panėšėja į milžinišką pulsuojančią būtybę. Taip pat galime tarti, kad tam tikros jos dalys šiuo metu yra kūrybos arba dienos periode (manvantaroje), o likę pasauliai – perkeitimo arba nakties periode (pralajoje). Tačiau tam vykstant niekas nepradingsta ir neatsiranda iš nieko – visa tai priklauso transformacijos, kaitos, vystymosi ir judėjimo procesams, kurių kiekvienas tęsiasi milijardus metų. Žemės amžius šiuo metu (1959 m.) mokslininkų vertinamas nuo trijų iki keturių milijardų metų, o Saulės - apie 10 milijardų. Visos žvaigždės yra gyvos kosminės būtybės makrokosmose, paklūstančios tapsmui, klestėjimui ir nykimui – dėsniams, kuriuos mes analogiškai randame ir žemiškame gyvenime.

Egzistuoja vienintelė, vieninga Visata⁴ ir ji yra regimas ir apreikštas universaliosios Visadievybės⁵ materialusis kūnas. Taigi viskas, kas egzistuoja, yra Dievas, ir Dievas yra visame (panteizmas). Taip pat ir ateistas, kuris neigia Dievą, nes negali savo nedideliu proteliu aprėpti šios išminties, yra Visadievybės dalis. Egzistuoja tik ši vieninga Visata, kitos niekada nebuvo ir nebus. **Visa, kas egzistuoja Visete, yra šios vienintelės Visatos dalis. Milijardai pasaulių, kuriuos galime stebėti, bei milijardai tų, kurių kol kas arba jau nebegalime stebėti, sudaro vieningą ir beribę Visatą, kuri negali turėti nei absoliučios pradžios, nei absoliučios pabaigos.**

⁴ Visata (lat. universum; universus – visas, visuotinis) – visuma daiktų, visetas, apima viską, todėl žodis neturi daugiskaitos.

⁵ Universalioji Visadievybė – UNIVERALO – visur esanti, visa apimanti Dvasia; žr. 29 paskaitą.

Visatoje taip pat yra tik viena pirminė substancija, iš kurios buvo suformuoti visi – regimieji ir neregimieji – pasauliai. Ir neapreikštasis pasaulis yra tos pačios kilmės ir susidaro iš tos pačios vienintelės pirminės materijos, besireiškiančios daugybe pakopų nuo subtiliausių iki grubiausių variacijų. Mums pažįstami elementai, tokie kaip žemė, vanduo, oras, ugnis ir eteris, tėra skirtingi vienintelio pirmapradžio elemento niuansai.

Šioje Visatoje egzistuoja viena vienintelė pirminė energija, kuri taip pat reiškiasi įvairiausiomis formomis, nuo subtiliausios psichinės energijos iki magnetizmo ir elektros. Šios jėgos, savaime suprantama, gali būti tiek kuriančios, tiek griaunančios, priklausomai nuo to, kokiems tikslams ir kokiais ketinimais jos panaudojamos. Kiekviena Būties lygmenyje veikia viena, tą lygmenį atitinkanti, energija: fiziniame lygmenyje – fizinė energija, astraliniame arba subtiliajame – astralinė, o mentaliniame arba ugniniame – mentalinė. Kiekviena žmogaus išvystyta ir vartojama energija – fizinė ar psichinė – yra vienintelės visuotinės energijos dalis, kurią mes jau pažįstame kaip psichinę energiją ir skirtingas jos išraiškos formas.

Didžioji Visatos vienovė yra dominuojantis dėsnis. Šis dėsnis kreipia žmogų ir į kūrybinę veiklą. Žmonija pati iš savęs atima gražiausias ir didžiausias galimybes, jei neatpažįsta šio nuostabaus vieningumo, apimančio viską, kas egzistuoja Visatoje. Net ir dabartinėje epochoje, kurioje didžiausi teleskopai gali užfiksuoti jau milijardus Saulės sistemų, vis dar atsiranda astronomų, kurie labai rimtai užginčija galimybę, kad tie pasauliai gali būti lygiai taip pat tinkami gyvenimui arba jau apgyvendinti kaip mūsų Žemė. Tačiau juk nei planetos, nei jų gyventojai nebūtinai turi egzistuoti tokioje pačioje būsenoje ir būti to paties tankio.

Pavieniai astronomai atsargiai pripažįsta galimybę, kad keletas milijonų egzistuojančių planetų gali būti gyvenamos, nors kalba iš tiesų eina apie kvadrilijonus arba dar daugiau. Vis dėlto dėsnis, kalbantis apie Visatos vienovę, vienodas sąlygas, bendrą kilmę bei bendrą vadovavimą Visatai yra vis dar neigiamas arba juo abejojama. Žmonija neteko ryšio su kosmosu⁶ ir dabar nori jį atgauti jėga, siųsdami į kosminę erdvę laivus kaimyninių planetų užkariavimui ir išnaudojimui. Visur dominuoja strateginis mąstymas ir troškimas valdyti pasaulį, o apie draugiškus bandymus tiesiog aplankyti kaimynines planetas ir jas taikiai tyrinėti girdima retai. Kokie riboti vis dėlto dar yra žmogaus supratimas ir moralė, ir kaip stipriai vis dar veikia klaidingas pastarųjų tūkstantmečių auklėjimas, pastatęs žmogų į Visatos centrą. Galbūt vieną dieną karčiai prabusime, kai privalėsime pripažinti, kad egzistuoja netgi planetos, toli gražu pranokusios mūsų išsivystymo lygį.

4. Žmogus ir universalusis⁷ Protas⁸

Kosminės⁹ jėgos vis dėlto irgi turi būti valdomos – tai reiškia, jos turi paklusti aukštesniajam, t.y. mąstančiam kūrybiniam Protui. Būtų neįsivaizduojama, kad gigantiškos kosmoso energijos veiktų ne pagal tiksliai apgalvotą tvarką, o galėtų tiesiog akiai siautėti. Todėl jos yra pavaldžios visuotiniams dėsniams ir aukštesniajam vadovavimui. Reikia atitikti ir prisitaikyti prie šių didžiųjų visuotinių dėsnių, kadangi jie yra visų gerovės garantas. Absoliučiai teisingai jie tarnauja kiekvienam ir atsisuka tik prieš tuos, kurie

⁶ Gr. kosmos – tvarka; chaoso priešingybė. Mikrokosmosas – maža, tvarkinga, harmoninga visuma, pvz. žmogus; makrokosmosas – didelė, tvarkinga, harmoninga visuma Visatoje, pvz. Adamas Kadmonas; daugiskaita – kosmosai (moderni sąvoka – multivisatos). Žr. 10-ą skirsnį.

⁷ Universalus – visuotinis, visur toks pats, vienodas.

⁸ Universalusis Protas – UNIVERALO – visur esanti, *visa apimanti Dvasia*; žr. 29-ą paskaitą.

⁹ Kosminis – susijęs su mikro- arba makrokosmosu; žr. 10-ą skirsnį.

juos pažeidžia arba jų nepaiso. Tam, kad kiekviena maštanti būtybė galėtų kaupti išmintį, jai universaliųjų dėsnių ribose yra duodama skleidimosi laisvė, suteikianti galimybę savo jėgas panaudoti kaip tik širdis geidžia, bet vis dėlto su vienu labai rimtu apribojimu: už tokių išminties kaupimą reikia prisiimti atsakomybę, antraip kiltų chaosas ir nebebūtų galima garantuoti visuomenės (t. y. aukščiau už individualius interesus stovinčios bendruomenės) gerovės ir saugumo. Piktnaudžiavimas laisve ir visuotinių dėsnių nepaisymas gali atvesti netgi iki susinaikinimo, tačiau tokia katastrofa visam kosmosui turėtų ne didesnės reikšmės, kaip kad smėlio smiltelės sutrupėjimas ant žemės. Dėl to vadovaujantis kosmoso Protas ir gali sau leisti suteikti žmogui visišką vystymosi laisvę. Bendrai paėmus, nepaisant visiškos pasirinkimo laisvės, žmogus yra absoliučiai pavaldus visuotiniams dėsniams: ilgesniam laikui nusimesti atsakomybės jis negalėtų netgi pabėgdamas į tolimiausią Visatos kampelį. Taigi ir Samaelis¹⁰ su savo palyda bergždžiai tikisi pasprukti nuo atsakomybės ir bausmės už savo pradėtą neteislingą raidos kryptį Žemėje. Vargu, ar Žemės susprogdinimas būtų toks galingas, kad jos skeveldros galėtų išstrūkti iš Saulės traukos lauko ir gretimoje saulės sistemoje sukurti visiškai naujas gyvenimo sąlygas. Suformuoti naują žmoniją Samaelis sugebėtų, tačiau nusimesti atsakomybės pabėgant jam nepavyks. Kaip sakoma senoje slaptoje pranašystėje, jo ir jo sąjungininkų jau laukia naujas bandomasis laikas tam tikroje Saturno sferoje.

Universalusis Protas ir visuotiniai dėsniai egzistuoja visur ir visada. Nesuskaičiuojami yra jų poveikiai ir kombinacijos. Jiems paklūsta visa, kas egzistuoja: pradedant gamtos chemizmu ir baigiant visomis gyvybinėmis funkcijomis. Beprasmiška neigti šį galingą, išmintingą ir tvarką teikiančią Visatos Protą. Vis dėlto labai daug žmonių, taip pat ir mokslininkų, sąmoningai nusisuka nuo šios tiesos ir bando paaiškinti gyvybės kilmę gamtamoksliskai. Tokiu atveju Žemė, kurianti tokius stebuklus, turėtų būti kur kas protingesnė, nei visas mokslas. Kodėl tuomet neigiamas universalusis Protas, kuris stovi aukščiau už gamtą, jai vadovauja bei teikia gyvybę?!

Vadovaujanti tvarka ir dėsningumas gamtoje, vienareikšmiškai pastebimi būtent gamtos mokslų ir būtent todėl neabejotini, be aukštesniojo Proto būtų neįmanomi ir neišsivaizduojami. Ne tik visos saulės sistemos ir galaktikos turi savo tikslias orbitas, visoje Visatoje paklūstančias tokiems patiems dėsniams ir sąlygoms, bet ir mikrokosmosas. Skirtingų elementų atomuose galima atpažinti tokį patį dėsningumą ir tai leidžia ne tik iš anksto apskaičiuoti nepažįstamų planetų orbitas, bet ir įrodyti kai kurių atomų egzistavimą matematiškai, dar prieš juos atrandant fizikiniu būdu.

Ši preciziška tvarka suponuoja vieningą, aukštesnįjį Protą, būdingą visai Visatai. Paprastai šis universalusis Protas ligšiol buvo vadinamas Dievu, kurį krikščionių Bažnyčia vėlgi iš nežinojimo ėmė identifikuoti su Dievu-Tėvu. Tai, žinoma, negali būti teisinga, kadangi vadovaujantis universalusis Protas turi būti suvokiamas nepersonifikuotai, o kiekvienas Dievas-Tėvas ir kiekviena Deivė-Motina, kurių, beje, kaip vėliau bus paaiškinta, yra tiek, kiek saulių ir planetų, tegali būti individualizuotos universaliojo Proto dalys. Neteisingos Dievo sampratos, žinoma, leidžia ateistams džiūgauti, esą nei vieno skrydžio į kosmosą metu niekas Dievo nerėgėjo. Žinoma – nesutiks Jo ir per visą amžinybę, nes tokie šventvaigiški pareiškimai tėra piktavališkos kvailybės ir neišmanymo ženklai.

Universalusis Protas vadovauja ne tik Visatos statybai, bet ir netinkamomis tapusių dalių transformacijai bei suirimui. Visatoje reikalingi taip pat ir griaunamieji procesai: juk

¹⁰ Samaelis – puolęs arkangelas *Samaelis* tapo Šėtonu. Enocho knyga, 3 tūkst. pr. Kr. – seniausias apokaliptinis tekstas.

net ir patys tvirčiausi akmenys neatsilaiko irimui bei transformacijai, todėl sutrūniję pastatai turi būti nugriauti tam, kad bendroje evoliucijos eigoje būtų pašalinta tai, kas tolimesniai gyvenimui nebetinka. Gyvenimas nesustoja – tik formos tampa nebetinkamos. Neretai kas nors atsilieka savo raidoje, kadangi nenori toliau vystytis arba nuklysta ne tuo keliu. Visa tai turi būti atsijota tam, kad būtų pašalintos evoliucijos kliūtys. Todėl naudingos yra ne tik kuriančios, bet kartais ir griaušančios jėgos, kurios šiuo atveju pateisinamos tarsi kokie maitvanagiai bei šakalai, dykumose atliekantys sanitaro vaidmenį. Taigi ir griaušančios jėgos, pačios to nesuvokdamos, paklūsta universaliam Protui. Taip pat ir Žemėje per pastaruosius keletą milijonų metų buvo ne vienas apsivalymo arba persitvarkymo periodas, pasireiškęs milžiniškomis kosminėmis katastrofomis arba kataklizmais. Atlantidos ir Lemūrijos žlugimas yra to pavyzdžiai. Artimiausiu metu dideli kataklizmai taip pat neišvengiami, kadangi šiuo metu Žemėje vyksta ugninė transmutacija, t.y. tam tikras kosminis virsmo procesas, kurio metu sudeginama, t. y. atsijojama viskas, kas nebetinka ateities evoliucijai. Per šias artėjančias katastrofas negalima prarasti drąsos ir leisti apimamiems panikos, priešingai – reikia teisingai įvertinti tokių įvykių reikšmę. Mes juk žinome, kad prarasti galime tik fizinį kūną, o mūsų dvasia yra nemirtinga ir niekada nekris, jei būsime darnoje su universalioju Protu ir geležiniais visuotiniais dėsniais, tuo pat metu laikydamiesi savo dvasinių vadovų, t.y. vyresniųjų žmonijos Brolių ir Seserų, kurie yra tiesioginis psichinės energijos šaltinis, per juos gaunamos iš kosmoso.

Visatoje yra dėsnis, kuris visai raidai visada numato pačias geriausias kombinacijas. Pavyzdžiui, traukos dėsnis įgalina judėti visas daleles, turinčias savyje veržimosi impulsą, – viską, nuo atomų iki žmogaus ir net planetų bei saulės sistemų. Tarp pastarųjų taip pat egzistuoja poros bei veikia bipoliškumo dėsnis. Trauka ir stūma yra būtina sąlyga amžinam, nenutrūkstamam judėjimui, kurį aukštesne prasme vis dėlto apsprendžia ir kuriam vadovauja universalusis Protas. Mažtant apie tokį dėsninę gali kilti mintis apie visišką fatalizmą, t.y. absoliutų nulemtumą, tačiau iš tiesų taip nėra. Visos mažtančios būtybės turi pasirinkimo, veikimo ir mąstymo laisvę, taigi laisvai sprendžia, kuria linkme joms judėti. Vis dėlto ši laisva evoliucija yra ribojama atsakomybės, kurią visiškai arba iš dalies – priklausomai nuo sąmonės išsivystymo lygio – turi prisiimti kiekvienas mažtantysis. Ši pasirinkimo laisvė palieka tokias galimybes: judėti pirmyn (greitai, vidutiniškai arba lėtai), stovėti vietoje arba atkristi. Kas negali arba nenori laikytis vidutinio „evoliucijos karavano“ judėjimo tempo, yra pašalinamas kaip kosminis šlakas ir turi vėl iš naujo būti transformuotas arba kartoti savo vystymosi fazę, kas sielai yra itin skausminga ir gali baigtis net individualybės ir asmeninės sąmonės susinaikinimu.

Traukos dėsnis veikia visuose lygmenyse – tiek fiziniame, tiek dvasiniame. Ši savybė yra būtina kosmoso augimui. Geriausių galimybių atranka yra kūrybinės dvasios veiklos pagrindas. Žinodami, kad įvairūs faktoriai sukuria įtampą kūrybinei veiklai kosmose, turime taip pat suprasti, kad esminį impulsą tam duoda aukštesnysis Protas. Tokiu būdu kosmosas yra nuolatos perstatomas ir perkeičiamas.

Visatoje nėra nieko, kas neturėtų savo paskirties. Visa, kas egzistuoja, išpildo tam paskirtą vaidmenį evoliucijos eigoje ir taip dalyvauja bendroje Visatos statyboje. Todėl ir universalusis Protas apima visas individualias, t. y. nuo jo atsiskyrusias arba, tiksliau tariant, iš jo išsivysčiusias dalis. Taip pat ir kiekvienas žmogus bei visa, kas egzistuoja, yra dalelė universalios Dieviškojo Aš, kurio mes, kaip ir paties universaliojo Proto, personifikuoti negalime.

Visatos tikslingumas, tvarka, harmonija, dėsningumas, grožis, didingumas ir beribiškumas liudija apie universaliojo Proto ir universaliosios Valios egzistenciją, kuriuos galima atpažinti per jų darbus ir veikimą. Jie yra vienintelio, visur veikiančio Proto, iš savęs paties sukūrusio begalinę įvairovę, vienodai besireiškiančią tiek mikropasaulyje, tiek makrokosmose, dieviškosios išminties liudininkai.

5. Visatos vienovė ir įvairovė

Visatos vienovė ir išpūdinga jos įvairovė egzistuoja neatsiejamai viena nuo kitos. Šis principas galioja visiems gyvenimo reiškiniams. Tas pats reiškinys tampa kitoks sulig kiekviena sekančia akimirka, nes net ir jūroje kiekviena banga yra savita ir nesikartoja.

Šimtmečiai ir tūkstantmečiai susideda iš dienų ir valandų, bet nei viena diena ir nei viena valanda nėra tokia pati, kaip praėjusi ar būsima. Medžio vaisiai ir lapai atrodo panašūs, tačiau iš tiesų skiriasi vienas nuo kito, ir nors kiekvienas žmogus turi veidą, visiškai vienodų žmonių nėra – nėra netgi dviejų vienodų plaukų ant galvos. Regimųjų formų ir reiškinių įvairovė yra pamatinės vienovės rezultatas: tik iš jos galėjo atsirasti šis begalinis įvairumas ir vieningos Gyvybės reiškinių turtingumas. Tokia vienove remiasi visa egzistencija. Šis didis įstatymas yra visos Visatos karūna.

Pamatinė visko, kas egzistuoja, vienovė įgalina mus iš vienos dalelės daryti išvadas apie visumą: tarkime, iš vieno kaulo spręsti apie visą žmogaus ar gyvūno kūno struktūrą. Kiekviena dalelė yra tam tikru būdu susijusi su visuma ir visomis jos savybėmis. Iš vandens lašo, nukritusio iš dangaus, galima spręsti apie debesų sudėtį, o iš vieno medžio šapelio – apie visą medį. Taip ir žmogus turi aukštesnę atitikmenį Visatoje. Kiekviena gyvybės forma savo prigimtimi panėšėja į vieningą Gyvybę ir turi potencialią jėgą pasiekti aukščiausias vieningos Gyvybės reiškinių viršūnes. Visata yra tokia turtinga ir dosni dovany, kad ji visiems suteikia visas galimybes. Netgi kirminui ji duoda galimybę išsivystyti iki arkangelo ar Išminties Mokytojo, tačiau tam reikalingi milijardai metų ir nepaprastai didelės pastangos.

6. Virpesių skirtingumas

Kad suvoktume, kokių būdu vieningas Protas iš vieningos materijos sukuria begalinę skirtingiausių vieningos Gyvybės reiškinių įvairovę, turime žinoti, kad visos materijos rūšys gali būti pasiektos virpesių skirtingumo dėka. Kuo subtilesnė materija, tuo aukštesnis ir virpesys, leidžiantis jai atsirasti. Kadangi beribėje Visatoje niekur ir niekam negali būti nubrėžta riba, tai jos nėra ir materijos dalumui bei virpesių įvairovei. Ji siekia nuo pačių grubiausių iki pačių subtiliausių virpesių, kurie visi kyla iš skirtingų vieningos Gyvybės formų bei priklauso vienai ir tai pačiai vieningai materijai.

Šie materijos virpesiai kiekvienoje apreikštoje Būties formoje, t. y. kiekviename gamtos reiškinyje, yra tas gyvybės impulsas, kurio pagalba pasireiškia gyvybė. Virpesiams nustojus, užgesta ir tos formos gyvybė ir jai tarnavusi materija suyra. Tai ir yra tai, ką paprastai vadiname mirtimi. Visa gyvybės evoliucija, arba perėjimas iš žemesnės formos į aukštesnę, remiasi šiuo principu. Mokslui žinoma, kad šiluma gali virsti šviesa, o garsas – spalva; tokio virsmo priežastis – virpesių pasikeitimas.

Amžinas judėjimas pirmyn ir besivystanti gyvybė be virpesių skirtingumo reikalauja dar dviejų sąlygų: impulso iš vidaus bei postūmio iš išorės. Vidinis impulsas judėjimui pirmyn kyla iš būtinybės tobulinti save. Ši būtinybė, tarsi pamatinis įsakymas, glūdi kiekviename gyvybės daige. Jei vidinis pažangos impulsas ignoruojamas ir todėl

kyla grėsmė būti atskirtam nuo kolektyvinės raidos, stiprūs smūgiai iš išorės tampa neišvengiami: kančia ir likimo kirčiai veja žmogų pirmyn. Ilgesnį laiką likti stovėti ant tam tikros vystymosi pakopos neįmanoma. Istorija moko, kad didelius darbus paskatina stiprūs vidiniai išgyvenimai. Be kančios ir skausmo nebūna pažangos ir gimimo.

Kuo grubesnė formą suteikianti materija, tuo mažiau joje juntamas vieningos Gyvybės pulsas, tuo retesni virpesiai ir tuo daugiau grubių postūmių iš išorės prireiks tolesniam vystymuisi. Kai ciklo pabaigoje kūrybinės jėgos suteiktas gyvybinis impulsas, apkeisdamas formas, suteikia stipresnį ar silpnesnį postūmį į aukštesnį gyvenimą ir atsiranda laikinos gyvybės formos, tuomet vystymasis žemesnėje gamtos karalystėje baigiasi ir prasideda aukštesnėje. Tada universalioji kūrybinė jėga duoda išorinėms gamtos jėgoms dar vieną impulsą arba įsakymą, būtiną naujoms, tobulesnėms gyvybės formoms plėtotis. Aukštesnės iš laikinųjų gyvybės formų gauna papildomą impulsą vystyti naują, pažangesnę gyvybės formą, o žemesnės, laikinos arba jau atitarnavusios kūrinijos formos yra sunaikinamos.

Evoliucija nepaliaujamai žengia į priekį – lygiai taip pat nepaliaujamai vyksta ir žemesniųjų gamtos karalysčių perėjimas į aukštesniąsias. Toks perėjimas reikalauja begalinės kūrybinės galios kantrybės ir išminties. Pats vystymasis yra įmanomas tik dėl didelės formų gausos ir kone begalinių laiko periodų.

Sunku net įsivaizduoti, kiek išminties, pastangų ir laiko prireikė metalą paversti rože arba iš medžio sukurti paukštį. **Kuriamoji ir vedanti Visatos jėga gali tokius pertvarkymus pasiekti tik per eonus ir tik skirtingų virpesių bei skirtingų tos pačios pirmąsios materijos būsenų dėka.**

„Dėsnis visur tas pats, tačiau virpesiai tokie skirtingi, kad jų įvairovė prilygsta pačios Visatos įvairovei. Kas pažino šį dėsnį, nebegali palyginti žmonijos su vienu akmenų krūva, kadangi kiekvienas akmuo savo skambesiu atliepia vis kitam virpesiui. Šia įvairove reikia džiaugtis, nes būtent ji suteikia galimybę keliauti subtilėjimo link. Kuo taptų žmonijos širdis, jei visi skambėtų tuo pačiu tonu? Todėl teatsizvelgia visi vedantieji į šią įvairovę ir skirtingumą.“ (ŠIRDIS § 175)

7. Žmogus ir jo vystymasis

Vieninga Gyvybė ir įvairūs jos virpesiai minerale reiškiasi kaip egzistencijos daigas, augale – kaip jausmų daigas, gyvūne – kaip minties daigas, o žmoguje – kaip dvasios daigas. Tokiu būdu žemesnės gamtos karalystės perėjimas į aukštesnę, t.y. kūrybinės jėgos suteikto daigo išsivystymas į aukštesnę gyvybės fazę, tęsiasi iki žmogiškosios sąmonės. Tačiau žmogaus raida vyksta jau kitaip.

Kai trečiojo ciklo pabaigoje dėl vidinio impulso, kilusio dėka pastangų priimti aukštesnį virpesį, iš augalų karalystės išsivystė gyvūniškoji gyvybė ir kai kūrybinės galios suteiktas minties daigas išsiskleidė tiek, kad galėjo atsirasti savarankiškas sąmonės centras, o išorinių impulsų postūmiai leido susiformuoti žmogiškai tarpinei formai, tada ir prasidėjo nauja žmogaus raidos fazė. Savarankiško sąmonės centro vystymosi dėka žmogų jau galėjo pasiekti jam aukštesniųjų jėgų siunčiamos dvasinės įtakos ir jis pamažu tapo vis labiau atsakingas už savo mintis ir veiksmus. Tačiau ši būtybė pagal savo sąmonę dar labiau priklausė gyvūnijos karalystei, nors jos išorinė forma, t.y. jos kūnas, jau atrodė kaip žmogaus. Didžiojoje daugumoje šių urvinių žmonių dar nebuvo pabudęs kultūros pojūtis.

Po truputį šiame urviniame žmoguje išsiskleidė dvasios daigas, o su juo – ir žmogiškoji sąmonė. Pamažu vidinis sąmonės impulsas kartu su įvairiais postūmiais iš išorės

atliko savo darbą. Atšiaurios gyvenimo sąlygos ir sunki kova dėl išlikimo necivilizuotos gamtos sąlygomis su milžiniškais laukiniais gyvūnais, nuo kurių jis iš pradžių menkai tesiskyrė, suduodavo jam smarkių smūgių, skatino mąstyti ir įtempti energiją ieškant būdų, kaip įveikti kliūtis, atsirandančias dėl vis sunkėjančių gyvenimo sąlygų ir kintančias su juo kartu. Tik žmogui pradėjus ugdyti savo dvasios daigą, savo penktąjį principą, kuris tokiu būdu tapo savarankišku centru, kūrybinė galia pasiekė savo didįjį tikslą – iš sudėtingos materijos įvairovės sukurti savarankiškai mąstančią būtybę – kūrybišką žmogų. Šia prasme tai buvo viso ligtolinio kūrybinio proceso vainikavimas.

Šią akimirką turėjo omeny ir Mozė, Pradžios knygoje sakydamas, kad DIEVAS sukūręs žmogų įkvėpė į jo veidą gyvybės kvapą ir žmogus tapo gyva siela. Iš tiesų, žmogiškojo gyvenimo kvapas išsismelkė į žmogų tik tuomet, kai jis tapo savarankišku sąmonės centru, nes ligtol jis gyveno ne žmogišką, o gyvulišką gyvenimą. Nuo tos akimirkos žmogus tampa aukščiausia kosminės kūrybinės veiklos Žemėje išraiška, ir todėl ryšis tarp didelio ir mažo bei jų turinio – dvasios – niekur taip puikiai ir aiškiai neatsispindi, kaip žmoguje.

„Žmogaus centrai atitinka kosmoso centrus. Žmogus savyje turi visas kosmoso apraiškas. Šis kosmoso funkcijų atitikimas žmoguje yra reikšmingas. Kadangi jame atsispindi visos kosminės funkcijos, savimi jis gali išmatuoti kosmines galimybes.“ (BERIBIŠKUMAS § 200)

„Žmonija skirtingose savo vystymosi pakopose suvokė kosminio magnetizmo jėgą. Visų kosminių jėgų ir žmogaus tarpusavio sąveika buvo paliudyta daugelyje senovės apreiškimų. Žmogus yra kosminės energijos, stichijų, kosminio Proto ir aukščiausios materijos sąmonės dalis.“ (BERIBIŠKUMAS § 155)

Žmogus yra Visatos atspindys, todėl raktas į pasaulio pažinimą slypi pačiame žmoguje. „Pažink save“, mokė Sokratas. „Protingas tas, kuris pažįsta kitus, išmintingas tas, kuris pažįsta save“, sakė Laozi. „Dievo Karalystė yra jumyse“, mokė Kristus. Taip žmonija buvo ne vieną kartą skatinama siekti savęs ir pasaulio pažinimo: kito kelio į išmintį ir geresnį žmogaus ryšį su Visata nėra.

8. Žmogus ir kosmosas

Žmogaus ryšys su kosmosu yra neišvengiamai būtinas, ir tokiu būdu žmogui atsiveriančios galimybės – begalinės. Aukštosios būtybės, pažinusios save ir suvokusios pasaulį, moko, kad žmogus be žinomų fizinių organų turi dar ir 49 subtiliuosius centrus (žr. 20-ą paskaitą), išsidėsčiusius svarbiausiose kūno vietose, tačiau daugelyje šiuolaikinių žmonių vis dar snaudžiančių, t. y. neveiklių. Tačiau žmogaus dvasingumui augant ir jo sąmonei plečiantis, jie taps pažinimo organais, įgalinančiais priimti aukštesniausias žinias. Jie suteiks mums galimybę išvystyti daugelį nuostabių savybių ir sugebėjimų bei padaryti didžiųjų atradimų.

Taip, pavyzdžiui, „trečiosios akies“ atvėrimas suteikia aiškiaregystės dovaną. Plaučių centro įžiebimas įgalina valdyti orą ir vandenį – suteikia galimybę nugalėti traukos jėgą. Žmonės, visiškai atvėrę šį centrą, gali pakilti į orą ir skristi be jokių skraidymo aparatų arba vaikščioti vandens paviršiumi, kas taip nustebino Kristaus mokinius, pamąčiusius savo mokytoją žengiant vandeniu. „Taurės“ centras įgalina atsiminti ankstesnius išikūnijimus. Gerklės centro atvėrimas suteikia savybę, kurią Kristaus mokiniai gavo po Šventosios Dvasios nužengimo – gebėjimą suprasti visas kalbas. Šios nuostabios dovanos esmė buvo ne tai, kad apaštalai ėmė kalbėti įvairiomis kalbomis, o tai, kad kiekvienas klausytojas suprato, ką jie sakė, o šie savo ruožtu suprato kiekvieną, kalbėjusį su jais svetima kalba.

Kitų centrų atvėrimas suteikia įvairių kitų sugebėjimų, apie kuriuos jau buvo kalbėta 20-oje paskaitoje „Čakros arba aukštesniosios sąmonės centrai“. Taip gali būti atlikti fenomenai, paprastai žmonių vadinami stebuklais, tačiau iš tiesų esantys ne kas kita, kaip natūralių jėgų įvaldymas, naudojantis tam pritaikytais ir išugdytais organais. Tokie nuostabūs sugebėjimai glūdi kiekviename žmoguje, kadangi jame atsiveria nė nesvajotos kosminės jėgos.

„Jei asmenybė suvokia save kaip neatskiriamai su apreikštuoju kosmosu susijusią dalį, ji tampa džiaugsmingai besišypsančiu kosminio veiksmo atspindžiu. Taip žmogus iš tiesų tampa aukščiausia kosmoso išraiška. Jis tikrai yra numatytasis visų Visatos turtų „statybininkas inžinierius“ ir saugotojas. Pavadinimas „žmogus“ reiškia „kūrybinės galios išpildymas“.“ (BERIBIŠKUMAS § 25)

Todėl mokymas apie žmogaus niekiškumą yra tikras faktų iškraipymas. Niekinė būtybė negali daryti įtakos pasaulio įvykiams, o tai vis dėlto yra žmogaus galioje. Žinoma, matuojant kosminiais masteliais mūsų išsivystymo pakopa yra vis dar nereikšminga, tačiau prieš mus dar plyti milžiniškas, nuosavomis pastangomis pasiekiamų galimybių laukas: galimybių pasiekti dievažmogio būseną ir valdyti gamtos jėgas, kaip kad tai darė Kristus ir kiti Išminties Mokytojai, kitados taip pat buvę žmonės – tokie kaip mes šią dieną. Kiekvienas žmogus, pažinęs save ir tapęs ugniniu dvasios nešėju, gali žemiškosios evoliucijos, t.y. septintojo ciklo, pabaigoje pasiekti šią dievažmogio būseną – nes tam jis ir gyvena.

„Nuosmukis yra involiucija, o išaukštinimas – evoliucija. Mes tarnaujame evoliucijai. Galima rasti Nurodymų, perspėjimų, taip pat pasipiktinimo, tačiau nuosmukio Mūsų darbuose nėra. Net savo priešininkų Mes nežeminame. Galima išskirti du žmonių tipus: vieni net ir iš mažos užuominos sukuria ką nors didingo, kiti tuo tarpu iš dangiško regėjimo padaro atgrasų vaizdinį. Kiekvienas sprendžia pagal savo sąmonę. Vieni turi kilnias širdis, kitų širdys – nelyginant sudžiūvę grybai, kuriuos pirmiau reikia suminkštinti, kad galima būtų naudoti.“ (Hierarchija §403)

Mūsų uždavinys yra pasiekti aukštesnį tobulumą – niekas kosmose negali likti stovėti vietoje. Todėl visiškai neteisinga tobulumo siekį vadinti egoizmu: juk galiausiai kiekvienas žingsnis savęs tobulinimo link pasiekiamas tik milžiniškomis pastangomis, tik tarnaujant žmonijai ir visuotinei gerovei bei atsižadant visų asmeninių interesų. Tuomet žmogus gyvena jau nebe dėl savęs, o dėl Bendruomenės, ir jei toks siekis būtų laikomas egoizmu, tai Kristus ir kiti Išminties Mokytojai būtų buvę didžiausi egoistai, kada nors vaikščioję žeme. Kosmosas žino tik dvi galimybes: arba žengti pirmyn įgyjant dorybių, tobulinant ir pažįstant save, arba atkristi ir susinaikinti dėl priešinimosi visuotiniams dėsniams ir jų nepaisymo. Kitos galimybės nėra.

Lygiai taip pat klaidinga manyti, kad už viską, ką pasiekia, žmogus turi būti dėkingas tik dieviškajai malonei, dėl ko esą būtini Bažnyčios sakramentai, o asmeniniai nuopelnai ir pastangos tobulinant save esą ne tokie svarbūs. Jei taip tikrai būtų, jei žmogus aukščiausius tikslus galėtų pasiekti tik Atpirkėjo krauju ir sakramentais, tuomet kiekvienas darbas ir pastangos Žemėje būtų beprasmiški. Tačiau tai prieštarauja visuotiniams dėsniams.

9. Žmogus ir vadovavimas Žemei

Iš kosminio gyvenimo vienovės principo išplaukia gyvenimo vienovė planetoje. **Kaip kad vienam kosmosui egzistuoja tik vienas jo gyvenimą reguliuojantis šaltinis,**

taip ir mes savo planetoje turime vieną vadovavimo šaltinį, kuris kreipia gyvenimą mūsų Žemėje. Kalba eina apie Broliją – „vyresnius žmonijos Brolius bei Seseris“.

Šis gyvenimo vienovės šaltinis mūsų planetoje tarnauja kaip jungiančioji grandis tarp tolimųjų kosmoso pasaulių ir mūsų Žemės. Jis vadovauja gyvybės evoliucijos tėkmei planetoje bei visoms kosminę valią atitinkančioms mąstymo kryptims. Kilęs iš vienintelio universalaus šaltinio, jis ugniniu-mentalinu planetos tiltu pasiekia žmones. Tai, kad egzistuoja toks ryšys su aukštesniais pasauliais – vienintelis dvasinis šaltinis, nepastebimai valdantis gyvenimą ir evoliuciją Žemėje – šiuolaikiniam žmogui yra beveik nežinoma: užuominų apie jį liko tik legendose ir pasakose, kuriose vis dėlto yra labai daug paslėptos išminties, kaip šiandien tai jau įrodė psichoanalizė.

Tik naujai auštančiai epochai yra skirta padaryti galą atskirčiai nuo to, kas aukščiau, ir žmonių susiskaldymui Žemėje, antraip žmonijai būtų lemta išnykti. Pagrindinis naujosios epochos uždavinys – sintezė, kas tarp kita ko reiškia regimojo ir neregimojo pasaulių susivienijimą, kadangi jie abu yra vienas kitą persmelkę, o fizinį pasaulį visų pirma maitina psichinis. Todėl teigimas, jog egzistuoja neregima aukštesnioji Žemės vadovybė, yra svarbus žingsnis žmonijos pažangoje. „Aš paskyriau užduotį skelbti Mūsų buvimą“, apie dvasinio gyvenimo šaltinio egzistavimą sako Gyvosios Etikos Mokytojas Maitrėja Morija naujajame Mokyme.

„Būties vientisumas kosmose reiškiasi žmonijos Brolių ir visų Valdovų egzistencija. Kalbant apie būties vientisumą reikia suprasti, kad kiekvienas Valdovas yra gyvybės srovę įtvirtinančios gyvenimo grandinės dalis. Šioje evoliucijai vadovaujančioje grandinėje kiekvienas Valdovas prisotina Kosminių Magnetų srovę savo kūrybiniais spinduliais. Iš tiesų, kiekvienas Valdovas savyje neša visas įtampas ir nukreipia gyvybinius spindulius; todėl Valdovo veikla yra neatsiejama nuo kosmoso – visa jos mąstymo kryptis kyla iš šio Šaltinio. Dvasios kūrybinė galia yra nepakeičiama.“ (BERIBIŠKUMAS § 321)

Žinia apie Baltąją Broliją yra ne mitas, o realybė. Apie Brolijos, kaip Šviesiosios Hierarchijos dalies, egzistavimą ateity reikės dar daug pasakyti: tam, kad būtų pažadintas supratimas apie dvasinį tiltą į Aukštesniąją Pasaulį ir išaiškintas šios atšakos, t. y. labiau išsivysčiusios žmonijos, būtinumas evoliucijos eigoje. Daugybė įvairių tautų legendų pasakoja apie šias didžias, mus pranokstančias sielas, gyvenančias visiškoje atskirtyje. Šiame kontekste atsirado ir legenda apie šventąjį Gralį ant Salvat kalno. Vis daugiau žmonėms bus atskleista žinių apie šventąjį miestą Šambalą – žemiškąjį Šviesiosios Brolijos centrą Transhimalajuose.

10. ADAMAS KADMONAS – dangiškasis žmogus

Leobrandas, 1966 m. spalio

Jau tūkstančius metų okultistams arba ezoterikams yra pažįstama „Adamo Kadmono“, taip vadinamo dangiškojo žmogaus, sąvoka. Kalba eina apie Išminties Mokytojų pranešimus, kurie liudija, kad pagal okultinį pamatinį įstatymą „kaip viršuje, taip ir apačioje“, žmogus yra dangiškojo žmogaus atspindys.

Panašiai, kaip kad šventosios Dvasios mįslė buvo įminta tik XX amžiuje¹¹, taip nutiko ir su Adamo Kadmono fenomenu. Biotechninėmis išvalgomis ir bandymais pavyko rasti ir šio galvosūkių sprendimą.

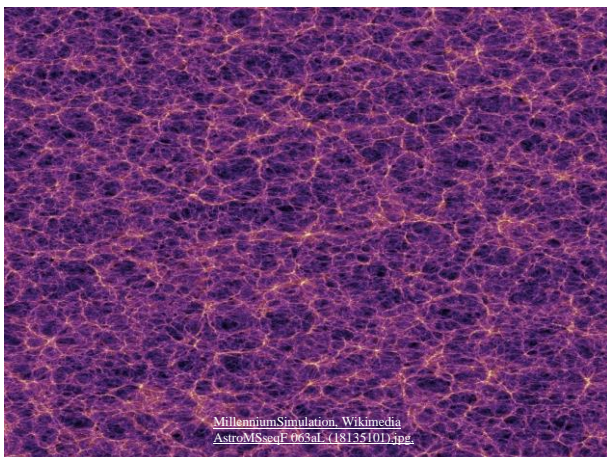
¹¹ Daugelį amžių šis fenomenas, remiantis evangelisto Jono liudijimu, buvo suprantamas kaip paprastas balandis (lot. columba), kol XX a. fizikiniu būdu buvo išaiškinta, jog tai yra kosminės elektros judėjimo principas (žr. 29-ą paskaitą).

Galima pagrįstai teigti, jog Adamas Kadmonas, dangiškasis žmogus, iš tiesų egzistuoja. Fizikiniu būdu galima įrodyti, kad makrokosmoso kūnas turi turėti žmogišką formą, kadangi tokia sukinių forma neleidžia jam iširti ir suteikia sąlygas plėstis. Keičiant šios formos parametrus galima reguliuoti jo plėtimąsi bei susiveržimą. Visiškai apvalus arba cilindro formos sukinytų turėtų tik išcentrinę, t.y. tendenciją plėstis, priešingai negu biotechninis Adamo Kadmono sukinytų, kuris priklausomai nuo to, kaip keičiama forma, pasižymi daugiausiai įcentrinėmis tendencijomis, tačiau niekada išskirtinai išcentrinėmis arba įcentrinėmis. Šiuos teiginius naujausių biotechninių tyrimų dėka galima nepriekaištingai įrodyti fizikiniu būdu.

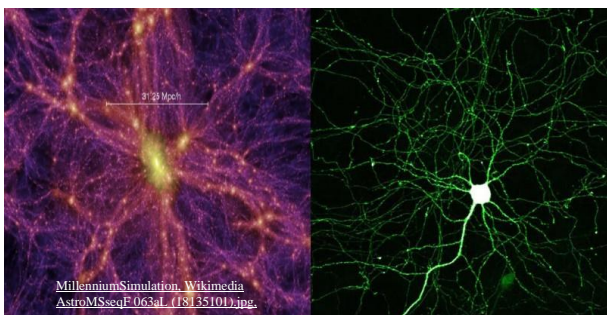
Kaip gi apskritai atsirado idėja, kad turi egzistuoti toks dangiškasis žmogus – makrokosminis pavyzdys žmonėms, kurio dydis nežinomas ir kuris netgi nelaikomas pasakų būtybe? Dėl tokio požiūrio iki šiol ir nebuvo rimtai žiūrima į pranešimus apie dangiškąjį žmogų, randamus senuosiuose slaptuosiuose mokymuose bei Jelenos Blavatskajos užrašytoje „Slaptojoje doktrinoje“: trūkstant techninio nuovokumo šie pranešimai nebuvo tinkamai suprasti, o Adamas Kadmonas tebuvo laikomas ligtolinių Rytų slaptųjų mokymų ir vakarietiškojo Gnozio sąvoka.

Biorotorius arba Adamas Kadmonas. Statulėlė-modelis, išrastas Leobrando.

Tinklinis materijos pasiskirstymas makrokosmose

Kairėje: Kosminio tinklo dalis

Dešinėje: Žmogaus nervinės ląstelės vaizdas pro mikroskopą

Žydų slaptasis mokymas – Kabala – taip pat žinojo apie Adamo Kadmono egzistavimą: Mozė buvo ne pirmas ir ne paskutinis, bandęs atskleisti šią paslaptį. Penkiaknygėje vaizduodamas kosmogenezę (pasaulio sukūrimą), jis tai apibūdino tokiomis žodžiais: „Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą“ (Pr, 1, 27); ir toliau: „Tuomet Dievas tarė: „Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą“ (Pr, 1, 26).

Mozės pasakojimas apie pasaulio sukūrimą smarkiai prisidėjo atsirandant įsivaizdavimui, kad Dievo paveikslas turi atitikti žmogiškąjį. Toks supratimas dažnai keldavo klausimą, ar tik ne žmonės bus susikūrę Dievą pagal savo atvaizdą. Mozė savo žinias gavo iš aukštų Senovės Egipto pašvęstųjų, kuriems Adamo Kadmono egzistavimas buvo žinomas.

Tačiau kalba eina ne apie vieną Adamą Kadmoną, o apie daugybę. Vis dėlto senovėje, trūkstant techninių įrodymų, nebuvo žinoma, kad sukinių formacija vyksta pagal tam tikrus dėsnius, leidžiančius sukurti absoliučiai idealią formą. Taip pat nebuvo žinoma, kad **mūsų kosmosas yra**

tik vienas iš kone begalybės kitų, kartu sudarančių beribę Visatą. Ši hipotezė yra viena pagrindinių dvasinių „Pasaulio spiralės“ išvalgų. (Žr. specialiąją „Spiralės“ leidyklos brošiūrą „**Visata - ribota ar beribė**“.)

Dar mažiau apie šias gilumines sąsajas žino šiuolaikinis mokslas. Visų pirma jam privalu atskirti du pasaulius: santykinį pasaulį trimačių, sukinio formos kosmosų, kurių atskiros dalys yra susivijusios trimis lygmenimis (galaktikos, saulės ir planetos) nuo pasaulio, kuris yra vienintelė beribė Visata.

Kosmosai arba Adamai Kadmonai yra vienos, laiko prasme begalinės kosmosų grandinės elementai, kurių kiekvienas yra susijęs su savo pirmtaku, kuris jį tiesiogiai sukūrė ir jam davė gyvybę. Šio gyvybės davimo akto metu susiformuoja kosminiai kiaušiniai¹², kuriuose kosmosų užuomazgos slypi kaip būsimasis embrionas kiaušialąstėje. Jų dvasiniam vystymuisi vadovauja kosminis Logosas¹³ – aukščiausias personalaus Dievo pakopa.

Judėjimo principas kosminiame kiaušinyje/kosminiame Grūde; Leobrandas

„Visos molekulės juda dėl traukos, visos erdvinės ugnys juda dėl traukos. Kosminis Grūdas pritraukia visus atomus. Iš tiesų, kiekvienas atomas yra Grūdas, tačiau yra ir kosminių Grūdų. Kiekvienas dangaus šviesulys dėl savo energinio lauko veikia magnetiškai, o jo persmelkiantys spinduliai – konstruktyviai. Kadangi erdvinių ugnių įtampos būsenos yra skirtingos, atsiranda ir skirtingos savybės. Šviesuliai dėl sukimosi veikia magnetiškai ir pritraukia energijas į savo sferą: taip ši Šviesulių kūryba prisotina Visatą.“ (BERIBIŠKUMAS § 328)

Idėjos ir energijos, reikalingos sukurti kosmosams arba Adamams Kadmonams, egzistuoja Visatoje – vienintelėje ir amžinoje pirminėje jėgoje ir šviesos šaltinyje. Tuo pačiu jame egzistuoja ir visa informacija apie kiekvienos gyvybės sukūrimą. Universaliam **UNIVERALO** jėgos laukui nepaliamajam sukantis (žr. 29-ą paskaitą), jo kosminės elektros pavidalu skleidžiamos fohatinės kibirkštys amžinai, t.y. be absoliučios pradžios ir pabaigos, apvaisina erdvę ir taip leidžia atsirasti gyvybei, kurios sukūrimo akte dalyvauja kosmosai arba Adamai Kadmonai, tokiu būdu tveriantys savo palikuonis ir taip palaiškiantys amžiną gyvybės perdavos grandinę.

Kosmosų atsiradimas ir pranykimas visais laikais buvo aiškinamas kaip kvėpavimas, kuomet iškėpimas prilygsta dvasios involiucijai į chaotišką materiją, o įkvėpimas – sutaurintų materijos dalelių įkvėpimui, gražinančiam jas prie amžinųjų ištakų.

Svarbu konstatuoti, jog egzistuoja tik viena beribė Visata, taigi ir vienintelis absoliutus, visur esantis jėgos laukas, o sąlyginiai kosmosai arba dangiškieji žmonės Adamai Kadmonai randasi šiam jėgos laukui amžinai sukantis. Vadinasi, laiko prasme Visata neturi nei absoliučios pradžios, nei absoliučios pabaigos, egzistuoja amžinai ir dėl savo beribiškumo yra beformė. Tuo tarpu kosmosus, kaip ir žmones, sudaro sąlyginai nemirtingas jėgos laukas, turintis pradžią ir pabaigą bei esantis ribotas ir baigtinis tiek laiko, tiek erdvės prasme.

Kaip kad žmogus vainikuoja visų planetų, suteikiančių sąlygas gyvybės vystymuisi, kūriniją, o jo kūnas turi iki šiol fizikiniu būdu dar neištyrinėtą, tam tikrus dėsnius atitinkančią formą, taip ir makrokosmosai arba Adamai Kadmonai formuojasi sąlygojami tų pačių fizikinių dėsnių. Būtent dėl to žmogus, mikrokosmosas, yra makrokosmoso atspindys.

¹² **Kosminis kiaušinis** – kosminis Grūdas. Dygimo pradžia šiais laikais vadinama Didžiuoju Sprogimu.

UNIVERALO Akies energija (žr. 29-ą paskaitą) apsirėškia ir suteikia naujai trimatėje erdvėje atsiradusiam Adamui Kadmonui gyvybę.

¹³ **Logos** – gr. Λόγος – dvasinis gebėjimas suteikti reikšmę, t. p. kosminio Proto principas.

Adamai Kadmonai – tai aukščiausia UNIVERALO emanacija, aukščiausio lygmens kosminis vaisius. Jie yra visų planetų, saulių ir galaktikų aukščiausių būtybių archetipas, kūrybinis visų gyvų būtybių ir formų pradai – nuo kosmosų iki pačių žemiausių reiškinių formų mikrokosmose.

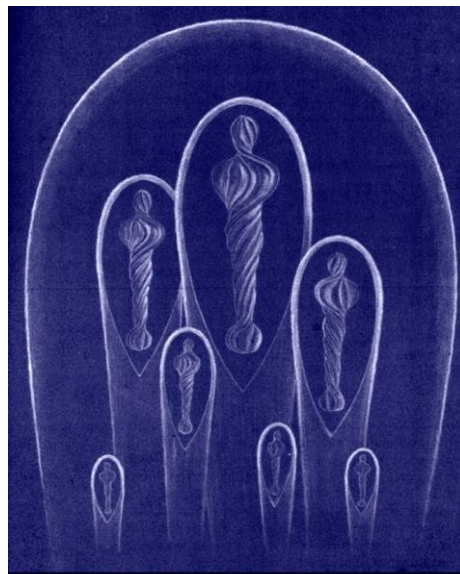
Adamus Kadmonus reikia laikyti androginais, t. y. būtybėmis, kuriose susijungia vyriškasis ir moteriškasis pradai. Tai yra dvilytės personalios dievybės, kurių kūnai išoriškai atitinka čia pavaizduotus kosmoso sukinius. Pagal tą patį androginiškumo principą buvo suformuota ir pirmoji bei antroji rasė mūsų planetoje: jų atstovai buvo dvilyčiai, o dauginosi valios jėga esant atitinkamam norui.

Tokia koncepcija, papildanti septyniapakopę jėgos laukų teoriją, kuri pastaraisiais metais jau ne vieną kartą buvo apžvelgta žurnale „Pasaulio spiralė“, veda prie išvalgos, kad tarp žmogaus ir Visatos įsiterpia personalių dievybių hierarchija. Šios žinios apie planetų Logosus, saulės Logosus, galaktikų bei kosminius Logosus pašvestiesiems buvo pažįstamos gana miglotai. Tik naujausių tyrimų dėka čia galima imtis atitinkamų apibrėžčių.

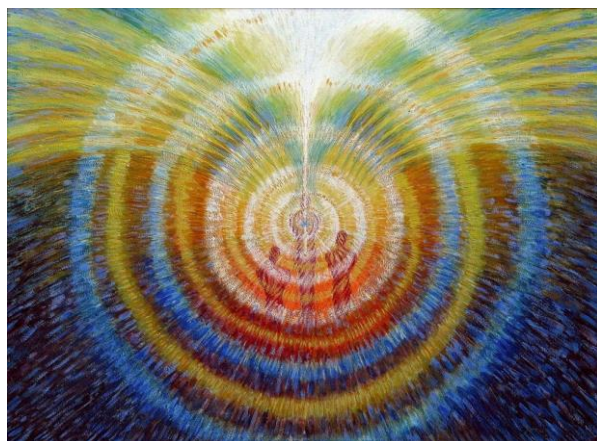
Beje, apie individualias dievybes žinojo ne vien pašvestieji (žr. Platono idėją apie theoi – dievus-planetų judintojus), bet ir apaštalas Paulius, kaip galima suprasti iš jo laiško korintiečiams (1 Kor 8, 5): „*Ir nors egzistuoja vadinamieji dievai, tiek danguje, tiek žemėje, kaip juk daug yra dievų ir viešpačių, tai mes turime tik vieną Dievą, Visatos Dievą, kuriam esame paskirti.*“

Tačiau čia Paulius aiškiai nepasakė, ar jis vienintelį Visatos Dievą traktavo antropomorfiškai, t. y. kaip Dievą-asmenį, ar kaip beasmenį Dievą. Greičiausiai šiuo klausimu jis dar neturėjo aiškaus supratimo, kadangi vyraujant tuometiniam geocentriniam pasaulėvaizdžiui galima buvo pasitenkinti ir Dievo-asmens kaip vienintelio demiurgo, Visatos kūrėjo, idėja.

Kiekvienas Adamas Kadmonas yra atskiras kosminis energijos centras, kurio kūne visur reiškiasi UNIVERALO judėjimo principai – tai logaritminės spiralės, besisukančios į kairę ir į dešinę. Tokių energijos centrų UNIVERALO iščiose yra nesuskaiciuojama daugybė. Nederėtų manyti, kad vienas kosmosas yra vienintelis Visatos energijos centras. Visi kosmosai sudaro skaičiais neapibrėžiamą energijos centrų „demokratiją“, pasklidusią Visatoje. Jų kiekį galima įvertinti beveik begalybe. Kosmosas yra labiausiai išsivysčiusi Visatos būtybė, tuo pačiu žyminti ir sąlyginę pačios evoliucijos pabaigą trimačių formų ribose, kurių susiliejimo ir vienovės vardan vėlgi tenka atsisakyti.

Multivisatos/kosmosai/
Adamai Kadmonai

„Prisikėlus Kristus“, Rolandas Frajus, 1964 m.

Kosmosai yra regimi ir išmatuojami. Tuo tarpu UNIVERALO yra nebesuvokiamas ir nebeišmatuojamas. Jo energetinio centro (absoliutaus sutankėjimo) neįmanoma nustatyti nei geografiškai, nei geometriškai. Jis, amžiams išlaptintas ir amžinai nepažinus, yra identiškas indiškajam Parabrahmanui ir žydiškajam Kabalos Ein Sof, t. y. absoliutus Protas ir gyna Dvasia, apsupti ir atitverti Mulaprakriti – materialaus šydo, vedose minimo kaip Aditi.

UNIVERALO nebegali būti matomas ir pastebimas. Tai – žmogaus tyrinėtojo dvasiai užgintas beribis jėgos laukas, visiems laikams išlaptintas ir paslėptas. Jį dengia tankiausios energijos ir tuo pačiu materijos šydas, kurio periferijoje kosmosai, išsisklaidžius jų masei, gražina savo sukauptą energiją universalaus jėgos lauko šaltiniui. Tai iš tiesų tereiškia, jog jie paliauja egzistuoti kaip individualybės: vedami begalinės meilės ir troškimo, jie gražina savo sukauptą energiją Visaesančiojo šviesos šaltiniui, ir taip **Visatos energijos potencialas išlieka pastovus**.

UNIVERALO taip pat yra ir amžinoji „anima mundi“, arba pasaulio siela, kaip ją vadino senovės ezoterikai. Tuo tarpu kosmosas arba Adamas Kadmonas yra apreiškstasis pasaulis arba „TAT“, priešingai negu UNIVERALO, kuris yra neapreiškstasis pasaulis arba „SAT“.

Senovės ezoterikai, neturėdami galimybių gilesnėms išvalgoms, kurios šiandien įmanomos dėka pažangių tyrimų, suskaidė Adamą Kadmoną į skirtingus aspektus: Logosus, Avalokitešvarą, Brahmą, Ahura Mazdą, Ozyrį bei kitas manvantaros emanacijas, tokias kaip Dhjaničohanai, Elohimai, devos, Ameša Spentai ir Adoniai.

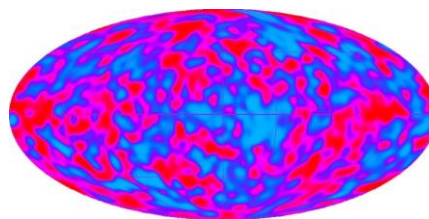
UNIVERALO taip pat yra ir universalioji šviesa, šviesos šaltinis, tačiau žmonėms jis, kad ir kaip bebūtų keista, reiškia tamsą, nes yra jiems neregimas. Todėl ir evangelistas Jonas sakė: „Šviesa spindi tamsoje, tik žmonės to nesuvokia“ (Jn 1, 5). Absoliuti tamsa iš tiesų yra aukščiausia šviesa. Tai yra visų asimptotinių arba ekscentrinių jėgos polių suma universaliojame jėgos lauke, iš kurio amžino judėjimo nepaliaujamai liejasi energija, išsiskverbianti į materialaus chaoso gelmes ir iš šios amžinos materijos saugyklos iššaukianti pasaulius, bet taip pat juos ir vėl sunaikinanti ir įtraukianti.

Absoliuti tamsa, kaip aukščiausio potencialo šviesos polius, yra identiška indiškajam Parabrahmanui arba „Dievo akies“ vyzdžiui, kuris turi mikrokosminį atitikmenį kiekviename žmoguje.

UNIVERALO ištraukia erdvėje glūdinčias slaptas jėgas, jas vis naujai apvaisina (nekalta prasidėjimas) ir taip suteikia jau egzistuojančioms materijos dalelėms impulsą pasiekti aukščiausių potencialų, perleisdamas šį kūrybinį aktą nuo amžių egzistavusiems Adamams Kadmonams arba aukščiausioms dievybėms, kurios, indų suvokimu, apsireiškia kaip Brahma, o krikščionių – kaip Dievas-Tėvas.

UNIVERALO yra amžinoji priežasčių priežastis, pirminė ir amžina idėja, iš kurios kaip aukščiausia forma iškyla Adamai Kadmonai. Jie gali daugintis savaime, kurdami **kosminius kiaušinius** ir taip garantuodami amžiną gyvenimą kosmosų pavidalu. Taip viešumai atskleidžiama ir astronomų tyrimams pateikiama nepaprastai sena, milžiniška kosminė paslaptis. Tai – naujasis universalusis pasaulėvaizdis, siūlantys neribotas perspektyvas.

„Kosmose veržimasis centro link išgyvendina hierarchinio sandaros principo dėka. Kosmosas veikia galingų įsitvirtinusių centrų traukos jėga. Tokiu būdu kiekvienas kosminio Grūdo hierarchinis veiksmas yra paremtas veržimusi išpildyti aukštesnius reikalavimus. Atpažinus šį dominuojantį principą, jis veikia kaip aukšty n keliantis fundamentas. Kosminė

Kosminis kiaušinis¹² iškart po Didžiojo Sprogimo. Reliktinio spinduliavimo temperatūrinių fliktuacijų žemėlapis, duomenys iš palydovo COBE (1989–1993)

kūrybos jėga pritraukia harmoningas energijas. Šis principas veikia neišvengiamai – jis būtinai privalo apsireikšti. Žinoma, šis dėsningumas veikia hierarchinės sandaros principu. Šio principo pripildyta visa Visata. Dvasia, kuri taip persmelkia visas kosmines apraiškas planetoje, neabejotinai įgyvendina Aukščiausiąjį Protą. Todėl žmogus, kuris yra kosmoso dalis, negali būti už šio principo ribų. Kiekviena apraiška begalybėje realizuojasi to paties principo pagrindu, kadangi kosminė kūrybos jėga yra persmelkta Proto.“ (AGNI JOGA § 667)

11. Kosmosai¹⁴ ar Visata¹⁵?

Leobrandas, 1967 m. rugsėjis

Turime matyti skirtumą tarp vienintelės beribės Visatos ir nenustatomo skaičiaus ribotų kosmosų. Anot šio teksto autoriaus, Visata yra beribė erdvėje ir begalinė laike – tai liudija ir daugybė įrodymų, jo pastebėtų gamtoje. **Absoliutūs masteliai galioja tik Visatai, o reliatyvūs – ribotiems kosmosams.** Pastarieji turi pradžią ir pabaigą, paklūsta radimosi, augimo ir nykimo dėsniams. Jie yra baigtinės beribės Visatos dalelės arba būtybės. Visata (t. y. visa, kas esa) egzistuoja amžinai, be absoliučios pradžios ir pabaigos, dėl amžino universaliojo jėgos lauko judėjimo. Žvelgiant iš natūrfilosofijos ir astrofizikos pozicijų, galima teigti, kad čia kalba eina apie niekad nesukurta, todėl niekad ir netapusį, amžiną, laiko ir erdvės sąvokomis neapibrėžiamą, visuotinį energijos lauką, turintį beribį energijos potencialą: filosofiškai tariant, tai – bepraežastinė visų dalykų priežastis. Šio beribio jėgos lauko viduje egzistuoja daugybė ribotų kosmosų, kurių skaičiaus nustatyti neįmanoma. Žodis „viduje“ šiuo atveju tėra pagalbinė sąvoka, kadangi beribėje Visatoje nėra nei vidaus, nei išorės, nei viršaus, nei apačios.

Tokia pasaulėžiūra yra net ir šių laukų pažangiausiems žmonėms sunkiai suvokiama, kadangi begalybės matavimo priemonėmis įrodyti neįmanoma: beribę erdvę galima ne išmatuoti, o tik įrodyti matematiniais metodais, šiuo atveju tai įmanoma pasitelkiant logaritminę spiralę, atrastą šveicarų matematiko Bernoulli. Ši puiki pagalbinė priemonė tūkstančiais pasikartojančių pavyzdžių gamtoje įrodo, kad visas gyvenimas kosmose vyksta pagal universalius judėjimo dėsnius, labiausiai atitinkančius logaritminės spiralės principą.

Logaritmas ir šios spiralės sandara matematiškai įrodo, kad pabaigos negali būti nei mikrokosmose, nei makrokosmose, jei juos abu suvoksime kaip Visatos sudedamąsias dalis. Tai, kad kiekvieną spiralę, taip pat ir Archimedo bei hiperbolinę spirales, galima ištesti iki begalybės, yra nesunkiai suprantama žmogui, mąstančiam trimatės erdvės sąvokomis. Tuo tarpu įsivaizduoti, kad mikrokosmose absoliutus centras yra nepasiekiamas, kaip kad tai matome logaritminėje spiralėje, yra sunku.

Matematiškai galima įrodyti, kad logaritminė spiralė niekada nepasiekia absoliutaus centro, o tik periferiją taip vadinamo asimptotinio centro, kuris, be to, dar naudojamas ir technikoje taip vadinamose ekscentrinėse plokštelėse.

Romanesco brokolis
Fraktalinė sandara gamtoje

¹⁴ Kosmosas (gr. kósmos) – „tvarka“, chaoso priešingybė. Mikrokosmosas – nedidelis tvarkingas vienetas, pvz.: žmogus. Makrokosmosas – didelis, tvarkingas, harmoningas vienetas Visatoje, pvz.: Adamas Kadmonas. Dgs. – **kosmosai**. Žr. 10-ą skirsnį.

¹⁵ Visata (lat. universus – visas, visuotinis) – visuma daiktų, visetas, apima viską, todėl šis žodis neturi daugiskaitos.

Logaritminės spiralės savybė neturėti absoliutaus centro bei absoliučios pabaigos leidžia daryti filosofinę bei matematinę išvadą, kad pagal kosminę analogiją – „kaip viršuje, taip ir apačioje“ ir atvirkščiai – tokios pačios sąlygos turi galioti ir Visatoje: tai, ką galime pavaizduoti grynai matematiškai ir netgi optiškai (žr. „Pasaulio spiralės“ viršelį), turi savaime suprantama atsispindėti ir Visatoje. Iš to seka tolimesnė išvadą, kad pati Visata turi būti mažų mažiausiai keturmatė ir pranoksta trimatį erdvės, kurioje mes gyvename, suvokimą.

Šis klausimas kamavo tiek senovės, tiek šiuolaikinius fizikus, tyrinėjančius atomus: jie manėsi gali įrodyti, kad mūsų Visata yra rutulio formos, t. y. bekraštė sfera, kurioje, kaip visų pirma teigė Albertas Einšteinas, neigiamai kreiva euklidinė erdvė galiausiai virsta teigiama. Tačiau tai tėra realybės neatitinkantis bandymas matematiškai ir savo vaizduotėje apriboti Visatą. Net jei mes šiandieninį pasaulį išplėstume milijardu ar net bilijonu šviesmečių, vis vien neatsitrenktume į jokią sieną, nes ketvirtojoje beribės Visatos dimensijoje nėra jokių sienų ar ribų: todėl ir mokslinis Einšteino bandymas pagrįsti Visatos begalinumą buvo nevykęs. Mes gyvename ne ant milžiniško rutulio paviršiaus, o beribėje erdvėje, kurią savo ruožtu užpildo riboti kosmosai.

Šiandien be didesnių sunkumų galima matematiniais skaičiavimo būdais įrodyti, kad egzistuoja ketvirtoji, penktoji ir dar daugiau dimensijų, ir tokiu būdu vaizduotėje susikurti ribų neturintį pasaulėvaizdį, kurį galima pritaikyti ir Visatai, – juo labiau, kad turime logaritminę spiralę, kuri ne tik matematiškai, bet tiesiog optiškai įrodo, kad pasaulis turi būti beribis. Net jei trijų dimensijų ribose mąstantis žmogaus protas dar negali to įsisąmoninti, riboto pasaulio samprata, leidžianti atsirasti „išorės“ egzistavimo galimybei, yra dar sunkiau įsivaizduojama. O štai toks ribas turinčių kosmosų ir vienintelės beribės Visatos atskyrimas pasiūlo sprendimą tūkstantmečių senumo ginčams.

Ši nauja hipotezė, jei nuodugniai astrofizikų ir matematikų permąstyta ir perskaiciuota, veda prie milžiniškos griūtės visų pirma fizikiniame, tada metafizikiniame pasaulėvaizdyje, o galiausiai ir mūsų Dievo sampratoje.

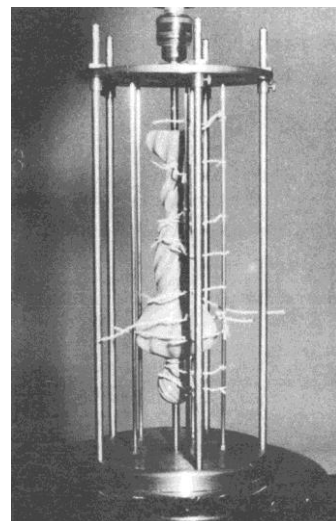
Šitaip pažangos laikais vyksta mūsų pasaulėvaizdžio ir su juo susijusios pasaulėžiūros perrašymas – ir dar tokiu greičiu, kad net mokslo žmonės, registruojantys vis naujus atradimus, vargiai begali suspėti.

Taip vadinamos Šviesiosios Hierarchijos atstovai, t.y. „vyresnieji žmonijos Broliai“, kurių nepaminint šiame kontekste nebūtų imanoma paaiškinti hierarchinės kosmosų ir apskritai visų gyvybės formų sąrangos, visais laikais teigė erdvės beribiškumą ir laiko begalinumą. Jų priešininkai atvirkščiai – erdvės ir laiko ribotumą, iš ko nesunkiai galima atskirti, kas atstovauja dvasinę šviesą, o kas – tamsą. Tarp beribiškumo šauklių buvo, pavyzdžiui, ir Pitagoras, gyvenęs VI a. pr. Kr. Po jo mirties tokia pasaulio samprata buvo tiesiog pamiršta arba ignoruota, nes jis ir visi jo matematikos bei ezoterikos mokiniai, kaip žinia, buvo žiauriai nužudyti Krotone, Pietų Italijoje, ir dėl to keliais šimtmečiais vėliau atsirado priešišku jėgų skatinama pasaulio samprata, pastačiusi žmogų Visatos centre ir rėmusis prielaida, kad pasaulis turi pabaigą.

Tai, kad rutulio paviršius neturi krašto, yra savaime suprantama, tačiau toks mokslinis paaiškinimas dar nepateikia įrodymų, kaip pasaulis atrodo iš tiesų, ir reikia pasakyti, kad šis Alberto Einšteino sprendimo būdas yra gana miglotas ir būtent todėl skatina astromus bei astrofizikus tyrinėti toliau.

Tikrojo pasaulėvaizdžio tyrimai tampa lengvesni pripažinus, kad reikia skirti vieną beribę Visatą ir nesuskaičiuojamus ribotus kosmosus. Skatinant astronominius tyrinėjimus šia kryptimi, tokios naujos hipotezės apie Visatą kartojimas negali būti per dažnas.

Kad būtų lengviau įsivaizduoti ribotus kosmosus, jų augimą, judėjimą, plėtimąsi ir sankibą, šio teksto autorius atliko biotechninį bandymą, kuris įrodo, kad sukinys, atitinkantis idealias išorines žmogaus kūno formas, pasižymi fenomenalia savybe: jo išcentrinė jėga nusveria tik pečių srityje. Tai buvo nepriekaištingai įrodyta vienu bandymu su siūlais. Visose kitose kūno vietose labiau veikia įcentrinė jėga ir tik klubų pločiui peržengus tam tikrus idealius išmatavimus, įcentrinė jėga peršoka į išcentrinę. Tokiu būdu buvo surastas paaškinimas, kad egzistuoja tam tikras ryšys tarp kūno formos ir jėgų, neleidžiančių kūno masei iširti kūnui sukantis.

Bandymas su siūlais

Labai tikėtina prielaida būtų, kad, analogiškai spiraliniams ūkams, kuriuos derėtų laikyti makrokosminėmis ląstelėmis, kiekvienas kosmosas irgi juda pirmyn, sukasi, plečiasi bei patiria tam tikrus virsmus. Adamo Kadmono sąvoka ezoterikoje pažįstama jau tūkstančius metų. Ji ženklino taip vadinamą Kosminį Žmogų, pagal kurio paveikslą buvo sukurtas mikrokosminis Žemės žmogus. Be to, ir Mozės Penkiaknygėje, Pradžios knygoje, yra pasakyta: „Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą“ (Pr, 1, 27). Šiame pasakyme yra nemažai tiesos. Mozė šias žinias perėmė iš Egipto pašvestųjų. Taip vadinamas Adamas Kadmonas yra ne kas kita, kaip gigantiškas baigtinis kosmosas, t. y. ribotas erdvinis kūnas. Nepaisant milžiniškų gabaritų, savo plačiausioje vietoje jis gali būti gerokai didesnis, nei mūsų ligšiol geriausiaisiais teleskopais ištyrinėtos kosminės erdvės dalis. Šiuo metu (1967 m.) kalbama apie kosmosą, kurio skersmuo siekia dvylika keturiolika milijardų šviesmečių. Visai gali būti, kad mes esame išmatavę vos menką savo kosminio sukinio dalį. Kosmoso augimas ir plėtimasis gali būti aiškinamas ląstelių ir paties žmogaus arba gyvūno kūno augimo analogija. Tokiu būdu galima paaškininti ir ligšiol stebimą mūsų kosmoso plėtimąsi arba sprogingumą, taip pat ir Hablo konstantą.

Plėtimasis ir susitraukimas tėra baigtinio kosminio kūno požymiai, tuo tarpu kai beribėje Visatoje, priešingai, nėra nei plėtimosi, nei susitraukimo, nei vidaus, nei išorės, nei centro, nei periferijos, o tik žmogišku protu nesuvokiamas vientisumas. Deja, mūsų šiandienos astronomija dar nemato skirtumo tarp ribotų kosmosų ir vienos beribės Visatos. Tačiau tik ši išvalga padės išspręsti ligšiol neatsakytus klausimus.

Dar daugiau, galima drąsiai daryti prielaidą, jog ir galaktikos gali būti prilygintos tam tikriems žmogaus kūno organams – greičiausiai, ląstelėms. Turint omenyje, kad ląstelės mūsų kūne kasmet atsinaujina, galima būtų toliau prielaidauti, kad tas pats procesas vyksta ir kosmose su spiraliniais ūkais. Neperėjęs virsmo (transmutacijos), joks spiralinis ūkas nepasiekia didžiausio kosmoso amžiaus. Jo transmutacija įvyksta per gigantišką vieno kosmoso gyvavimo laikotarpį. Labiausiai tikėtina, kad visas kosmoso amžius siekia šimtus bilijonų, tuo tarpu galaktikų – šimtus milijardų metų. Jei kalba eina apie bilijonus, tai tie dvylika ar keturiolika milijardų metų, kuriais šiandien vertinamas mūsų kosmoso amžius, atrodo kaip kosminio kūdikio. Šie pasvarstymai leidžia išvelgti, jog mes ir astrofizikoje stovime ant paties pirmo laiptelio, todėl tik sąmoningi arba piktavališki neišmanėliai, šiandienos mokslui pasiekus tokį sąlyginai menką lygį, gali tikėti, kad visoje milžiniškoje Visatoje tik mūsų smėlio kruopelės didumo Žemėje gyvena protingos būtybės, o visas likęs beribis pasaulis tėra negyva, be tikslo skraidžiojančių galaktikų krūva.

Nepaisant smarkaus pasipriešinimo, per keletą šimtmečių buvo padarytas milžiniškas šuolis į priekį, lyginant su tuo pasaulėvaizdžiu, kurį mums paliko Ptolemėjus. Todėl galime stebėti, kaip reikšmingai kinta pasaulėžiūra ir pasaulėvaizdis, o tie žmonės, kurie nespėja su naujausiais atradimais, pražiopso dvasinio prisijungimo galimybę.

Tai, žinoma, sukelia sunkumų suvokiant naują ateities pasaulėžiūros formuluotę, kuri, kad atitiktų mokslinius ateities reikalavimus, turi būti universali, nes **mokslas ir religija ateities pasaulyje privalės sudaryti visumą**. Ateistų bandymas neutralizuoti ir išvis pašalinti religiją nepavyks, kadangi aukštosios žinios mus pasiekia ne iš žmogiškosios sferos, t.y. ne iš antroposofinės, o iš dieviškosios „vyresniųjų žmonijos Brolių“ sferos. Čia turi įvykti tam tikras mąstymo perorientavimas, kadangi visiškai neįtikima, kad pirmosios maštančios būtybės, žmonės, Žemėje atsirado prieš aštuoniolika milijonų metų, o prieš tai kitose planetose ir Saulės sistemose nebūtų buvę jokių protingų būtybių, turinčių daug labiau išvystytą sąmonę, toliau pažengusių dvasiškai ir šiandien galinčių iš subtiliojo pasaulio daryti įtaką Žemei bei, sekdami Pasiuaukojimo dėsniu, įsikūnyti Žemėje tam, kad duotų žmonėms Mokymus ir Nurodymus. Šiam fenomenui paaiškinti užtenka prisiminti Krišną, Budą, Kristų ir Mahometą. O tai reiškia, kad jėgos lauko teoriją reikia taikyti ir žmogaus dvasiai-sielai, kuri turi būti suvokiama kaip sąlyginai nemirtinga.

Siekiant geriau suprasti ateities pasaulėvaizdį, vienas iš mano bendradarbių sukonstravo vaizdinę priemonę, kurioje matome besisukantį ant „Pasaulio spiralės“ viršelio pavaizduotą spalvotą paveikslą: tai – geriausias pagrindas ir pagalba meditacijai tiems, kurie nori susidaryti teisingą Visatos sąrangos vaizdą. Ten pažymėtos logaritminės spiralės vaizduoja iš amžino Visatos sukimosi kylančias energijos sroves. Šios energijos srovės yra ne kas kita kaip Visatos judėjimo emanacija arba kosminės elektros lauko išraiška.

Priešpriešinėmis kryptimis sukant dvi plokštes (arba sukant vieną iš jų, pirmajai nejudant), galima stebėti nuostabų fenomeną: dvi logaritminės spiralės suformuoja širdies kontūrą, ir joms toliau sukantis bei siekiant asimptotinio vidurio taško, „iš už jo“ yra „ištraukiama“ nauja širdies formos gyvybė: taip nesustojamai vyksta gyvybės perdavimas. Poreikis ir pareiga pratęsti giminę glūdi mūsų gyvybės esmėje. Nenutrūkstamai kuriasi nauji jėgos laukai, kuriuose jau slypi impulsas daugintis – daugintis tol, kol bus pasiektas maksimalus dydis, o kitados „pasiskolinta“ energija galiausiai vėl bus grąžinta į išeities tašką, t. y. į beribį Visatos energijos potencialą, tuo pačiu atsisakant savo asmenybės arba individualumo. Širdies forma leidžia numanyti, kad širdis yra pagrindinis (bent jau aukštesnių būtybių) gyvybės organas, kiekviename fiziniame kūne, kad ir kaip bebūtų keista, dar ir esantis ne pačiame centre. Todėl ir žmogaus kūne negalima nustatyti absoliutaus centro, nes kiekvienas yra „sukonstruotas“ asimetriškai: visiška simetrija jame neegzistuoja. Dėl to galima daryti prielaidą, kad jei jau mikrokosmose, t. y. žmoguje, neįmanoma aptikti vidurio taško arba absoliutaus centro, tai šansų tokią rasti neribotoje kosminėje erdvėje yra dar mažiau.

Visos krikščioniškos konfesijos, suklaidintos Aristotelio filosofijos, kuri savo aukščiausią tašką pasiekė Tomo Akviniečio scholastinėje filosofijoje, teigė Visatos baigtinumą. Šiuo požiūriu ateistai yra pažengę toliau, kadangi jie iš pat pradžių priėmė Džordano Bruno pasaulėvaizdį. Jiems šis italų natūrfilosofas yra dvasinis autoritetas, nors cituoja jie jį tik įrodymui, jog materija yra amžina.

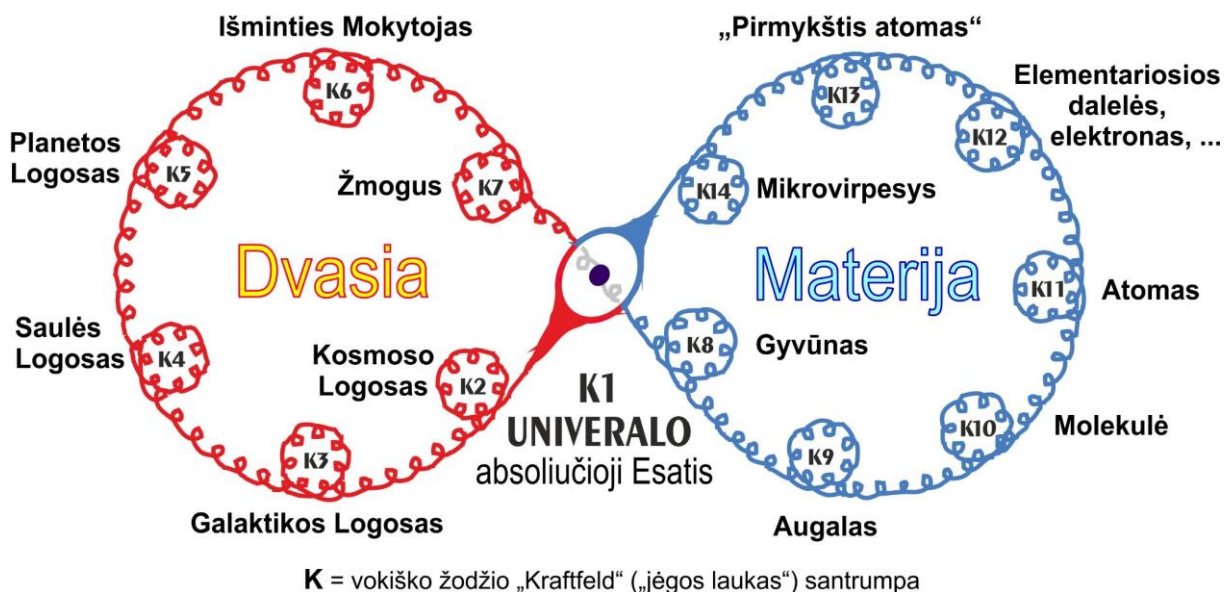
Ateistai suprato bent vieną svarbų faktorių – tai, kad materija yra amžina. Toliau reikia pripažinti, jog Visata, t. y. visa, kas esti, sudaro ne tik materija, bet dar ir dvasia, kadangi bet koks gebėjimas protauti yra aukštesnės arba protu apdovanotos energijos išdava, kurią galima laikyti dvasia. Naujoji hipotezė, kad dvasia ir materija sudaro amžiną vienovę, dar nepripažinta. Tačiau tai nėra joks priekaištas – juk su tuo, ko nežinai, reikia visų pirma susipažinti.

12. Keturiolika Visatos jėgos laukų

Leobrandas, 1967 m. rugsėjo-spali mėn.

Naujoji universalioji jėgos laukų teorija suteikia mums galimybę bent jau natūrfilosofiškai, tačiau didžiaja dalimi jau ir biotechniškai, pateikti įrodymų, jog Visata turi būti beribis jėgos laukas, turintis nekintantį ir neribotą energijos potencialą, todėl tuo pačiu ir visą energiją ir informaciją, reikalingą atsirasti gyvybei. Kitaip tariant, Visata – tai vienintelis įmanomas pradinis „perpetuum mobile“ ir tobuliausias kompiuteris, t.y. absoliuti mąstymo mašina (jei galima taip pasakyti), kurioje saugoma visa informacija apie gyvybės sukūrimą bei visos tam reikalingos jėgos.

VISATOS SĄRANGA

Naujo kibernetikos mokslo dėka daugelį dalykų jau galime paaiškinti suprantačiau. Ko anksčiau žmonės negalėjo suvokti, šiandien jau tampa visiems žinoma. Taip pat ir tai, kad kiekvienoje chromosomoje, taigi ir kiekvienoje molekulėje, nesvarbu, ar organinės, ar neorganinės kilmės, t. y. bet kurioje gamtos sudedamojoje dalyje, yra saugoma tam tikra informacija ir energija, kylanti iš vieno amžino jėgos lauko. Šis nepa-

žįstamas šaltinis krikščionybėje lig šiol vadinamas Dievu-Tėvu, o ateizmas jį iš viso neigia. Tačiau jo egzistavimą darysis vis lengviau atsekti, atradus taip vadinamą antimateriją ir energijos daleles, viršijančias šviesos greitį. „Dvasios“ ir „beribio jėgos lauko“ sąvokas suvoksime tik tyrinėdami energijos fenomenus, kurių judėjimo greitis prasideda šviesos greičiu, o "baigiasi" – neribotai. Taip bus pirmą kartą teisingai suprasta Dievo visurbuva kaip beribis energijos potencialas. **Tik vienas beribis jėgos laukas gali savo virpesiais vienu metu būti visoje beribėje Visatoje. Riboto arba įsmeinto Dievo visurbuva yra visiškai neįsivaizduojamas dalykas, tuo tarpu beasmenio neriboto Visatos jėgos potencialo visurbuva yra nesunkiai įsivaizduojama.**

Be to, tik abipusiu dvasios ir materijos santykiu gali būti išlaikyta amžina Visatos pusiausvyra. Norėdami tai gyvai pavaizduoti, sukūrėme iliustraciją („Visatos sąranga“), kuri vaizduoja, kaip sudaryta Visata: iš vienos pusės – iš dvasios, iš kitos – iš materijos. Iliustracijoje matyti, kad abi kartu jos simboliškai ir alegoriškai primena universalų propelerį, atitinkantį matematinę begalybės ženklą. Viduryje atsiranda tarsi grįžratis. Šis mechanizmas yra varomas savo paties energijos: pakilusios individualybės atiduoda savo iš universaliosios srities „pasiskolintą“ energiją ir taip palaiko universaliosios „mašinos“ darbą. Šiam energijos laukui nesustojamai veikiant, į erdvę nuolat išspinduliuojama šviesos energija ir aukščiausi kosminiai spinduliai, talpinantys būtina informaciją. Tai yra įvairių rūšių monados. Jų, kaip protu, energija bei informacija apdovanotų dvasinių būtybių, užduotis – materijos pavertimas dvasia. Vis dėlto tokiu būdu chaosas nėra pašalinamas – jis egzistuoja dėl amžino materijos ir gyvybės formų netobulumo. Be šio netobulumo ir chaoso santykinis pasaulis yra tiesiog neįsivaizduojamas.

Patį Visatą panėsi į absoliučią šviesos mašiną arba į tobulą dinamo mašiną, tačiau jai reikalinga amžina varomoji jėga. Ši atsiranda universaliam jėgos laukui judant. Maitinamas nuolat sugrįžtančių monadų (žr. 24-ą paskaitą), jis, analogiškai žemiškai vandens ir garų turbinai, kaip visuotinis generatorius gamina kosminę elektra, kuri, laisvai plevendama dviejų persivijusių logaritminių spiralių pavidalu (tai Šventosios Dvasios judėjimo principas), apvaisina erdvę arba materiją. Šventoji Dvasia arba kosminės elektros reiškinys ezoterikoje dar vadinamas „ugniui išminties drakonu“, kadangi ji teikia visą gyvybinę energiją ir informaciją organinės gyvybės kūrybai. Be to, ji yra tai, ką senovės graikų filosofai vadino „Logosu“ arba „dieviškos minties žodžiu“. Ezoterinėje filosofijoje ji yra absoliuto manifestacija arba universaliosios išminties agregatas, saulės sūnus, Oeaou, iš kurio kilo UIEAO. Ji savyje talpina septynias kūrybines kariuomenes – septynis spindulius arba sefiras – ir tuo pačiu yra universaliosios dievybės – UNIVERALO – apreikštos išminties ir energijos esencija.

Visuotinei UNIVERALO judėjimo sistemai suvokti galime pasitelkti žemiškų mastelių alegoriją. Ir pirminis „perpetuum mobile“ privalo turėti varomąją jėgą. Ją sudaro energija, kurią gražina individualios, aukščiausią tobulybę pasiekusios asmenybės arba personalūs dievai, vadinami LOGOSAIS, kuriuos aptarsime vėliau. Tik taip sugebėsime geriau suvokti hierarchinę Visatos sąrangą.

Nors žmogaus gyvenime ir gausu hierarchinės struktūros analogijų, išaiškinti jam pakopinį Visatos suskirstymą labai sunku. Kiekviena vyriausybė, kiekviena bažnyčia, kiekviena partija ir įmonė yra hierarchiškai struktūruotos. Kodėl gi tokia struktūra, tik didesniu masteliu, neturėtų atsispindėti ir Visatoje?! Bandantis tai neigti rizikuoja apsijuokti ir sukelti įtarimą dėl piktavališko ateizmo arba tai mažų mažiausiai byloja apie didelį neišmanymą.

Monadų energijos, suskilusios į nesuskaičiuojamus miriadus energijos srautų ir mažų jėgos laukų ir pasiūstos į erdvę, visų pirma ima veikti kaip mikrovirpesys

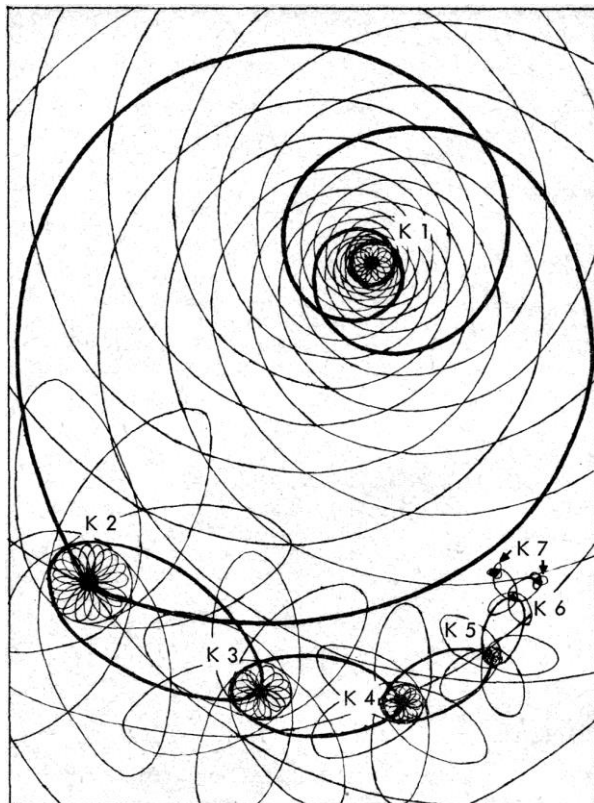
materijoje. Schemoje jis pažymėtas kaip jėgos laukas „**K14**“. Beje, taip vadinami mikrovirpesiai šiandien jau žinomi ir biologijoje bei fizikoje. Vis dėlto čia pateiktas skirstymas neatitinka tokio modelio, o yra natūrfilosofinė ir ezoterinė sąvoka. Šia prasme mikrovirpesys – tai universalusis propeleris, tiek iš priekio, tiek iš galo atrodantis visiškai taip pat ir vienodai reaguojantis tiek į spaudimą, tiek į trauką. Iš to, kaip čia pavaizdavome virpesį, panašų į trimatės aštuoniukės kilpą, galima pagal sinusų ir tangentių kreives išvesti tolimesnius jėgos laukus – iki pat **kosmoso**, kuris pažymėtas kaip „**K2**“. **Jėgos laukas „K1“ hierarchinėje sąrangoje priklauso Visatai.**

Iš Visatos sukimosi impulso atsiradę ir savo darbą pradėję mikrovirpesiai į logaritminių spiralių trajektoriją pritraukia naujas energijas ir taip mes pasiekiame iš subtiliosios medžiagos sudarytą „pirmykštį atomą“ – jėgos lauką „**K13**“. Pirmykščių atomų šiandien vien tik fizikiniu būdu nustatyti dar neįmanoma, tačiau jie greičiausiai yra jungiamoji grandis tarp subtiliojo pasaulio ir taip vadinamų elementariųjų dalelių arba kvarkų, kuriuos šiandien branduolinė fizika laiko pirmosiomis materijos dalelėmis. Taip pasiekiame jėgos lauką „**K12**“. Atstovauti **elementariosioms dalelėms** čia pasitelkėme elektroną, nors elektronai sudaro tik dalį elementariųjų dalelių: joms priklauso dar ir pozitronai, mezonai, protonai, neutronai bei visos jų antigrupės. Ši sritis jau tapo atskira mokslo šaka. Elektronai „**K12**“ mus domina ypatingai, kadangi jie yra pagrindinė taip vadinamos materialiosios elektros sudedamoji dalis.

Keliaukime toliau prie kitos aukštesnės grupės – jėgos lauko „**K11**“ – **atomo**. Kaip žinia, dar senovėje kai kurie Graikijos mąstytojai bandė nustatyti, kokia yra mažiausi nedaloma materijos dalelė. Ši „paskutinė“ dalelė pasirodė esanti ne atomas (nors jo pavadinimas ir reiškia „nedalus“), o elementariosios dalelės arba kvarkai. Anot šiandieninių fizikinių tyrimų, elementariosios dalelės yra mažiausi materijos struktūros elementai. Pagrindinis dalelių fizikos principas yra materijos transformacija į energiją, vadinasi, galiausiai kiekviena substancija gali išsisklaidyti, tapdama energija. Čia dera pridurti, jog dvasia, nors ir priklauso aukštesnei virpesių formai, taip pat yra ne kas kitas kaip energija, pralenkianti šviesos greitį ir gebanti protauti.

Filosofija ir gamtos mokslai nuo neatmenamų laikų stengėsi atrasti pačią mažiausią materijos sudedamąją dalį. Tai geriausiai atsispindi senovės graikų filosofų-materialistų Leukipo, Demokrito bei Epikūro mokymuose apie atomus. Jie ilgą laiką buvo pamiršti ir tik prasidėjus Naujiesiems amžiams juos atrado ir naujam gyvenimui savo atomistikoje prikelė Gasendis.

Nuo atomų kylame prie kito jėgos lauko „**K10**“ – **molekulių**. Jos, kaip žinia, susideda iš skirtingų atomų grupių. Tolimesnė šių hierarchinių kopėčių pakopa – jėgos laukas „**K9**“ – **augalai**. Šioje vietoje greičiausiai galima būtų papriekaištauti, kad nebuvo paminėtos ląstelės. Į tai galima atsakyti, jog ląstelės, kaip organinės sudedamosios dalys, buvo priskirtos augalų jėgos laukui. Galiausiai matome aukščiausią, dvasia dar neapdovanotą materialaus lygmens gyvybės formą – **gyvūnus**, kurie pažymėti kaip jėgos laukas „**K8**“. Tik po to, nusileidus aukštesniosioms monadoms, apdovanotoms individualia dvasia, ir joms perėjus 1-ojo jėgos lauko grįžračio susikirtimo tašką, įmanoma sukurti žmogų, kuris tuomet išnyra žemiausioje dvasios srityje. Hierarchinėse kopėčiose **žmogus** užima jėgos lauką „**K7**“.

Visa tai jau buvo plačiau išdėstyta **specialioje brošiūroje „Visata - ribota ar be-ribė“**. Ankstesnėse apybraižose buvo aptarti tik jėgos laukai nuo „K1“ iki „K7“, praleidžiant „K8“–„K14“. Tačiau už tai norima atsigriebti šiame papildyme, kadangi, siekdami suvokti visišką pasaulėvaizdžio harmoniją bei Visatos sąrangą, negalime apsiriboti vien dvasia, o privalome įtraukti ir materiją: juk kiekvienam dvasios nešėjui reikalinga ir medžiaga, t. y. materiali forma, tam, kad jis materijoje galėtų veikti. Todėl neįmanoma išsiversti be molekulių, atomų, elektronų, „pirmykščių atomų“, elementariųjų dalelių ir **mikrovirpesių**, iš kurių pastarieji, kaip kad matyti schemeje, dar ir sudaro tarsi **tiltą į dvasią**.

Tik tokiu būdu ir galima suprasti šį uždara pasaulėvaizdį, sudarytą iš dvasios ir materijos, tuo pačiu pastebint, jog materialioji jo pusė turi tam tikrą persvarą. Todėl dvasia yra priversta vėl leistis į materiją ir joje kurti,

kadangi materija, priešingai negu gryna dvasia, pasižymi ypatinga savybe vėl ir vėl būti chaoso priežastimi, kuriam pašalinti reikalinga vis nauja tvarka. Nors atomuose ir egzistuoja tam tikra tvarka, materija vis tiek lieka amžino chaoso archetipas, kurį bent iš dalies gali sutvarkyti dvasia, įsiterpdama į žemiškąjį lygmenį.

Toliau mes automatiškai prieiname dar vieną, jau šiek tiek anksčiau aptartą hierarchinės sąrangos pavyzdį – kosmosus. Kosmoso sąrangoje hierarchinis pasiskirstymas regimas dar aiškiau. Iš šių dienų mokslo pozicijų hierarchinės pasaulio sąrangos paneigti jau nebeįmanoma, ypač kai ją jau yra patvirtinę biologai. Jeigu galime išsivaizduoti, kad žmogui gyvybę įkvepianti, protu apdovanota energija yra nemirtinga (pagal energijos tvermės dėsnį), tai iš karto peršasi mintis, kad žmogų sudarantis jėgos laukas po mirties taip pat niekur nedingsta: juk fizikinis energijos tvermės dėsnis teigia, kad energija iš niekur neatsiranda ir niekur neišnyksta, o vienos rūšies energija tegali virsti arba būti pakeista (kompensuota) kitos rūšies energija.

Remdamiesi fizika suvokiame, kad žmogus yra sąlyginai nemirtingas jėgos laukas, kaip kad tai buvo išsamiai aprašyta skyriuje „Dvasia-siela ir nemirtingumas“ (žr. 23-os paskaitos 17 skyrių, nuo 4 leidimo). Sąlyginio sielos nemirtingumo idėją reikia nuolatos priminti, kad ši mintis tvirtai išsaknytų mūsų sąmonėje ir kad galėtume tai atitinkamai paaiškinti ieškantiems žmonėms. Fizikos, o ypač termodinamikos principai šiandien vienareikšmiškai įrodo, kad energija negali atsirasti iš niekur ir lygiai taip pat negali niekur pranykti. Tai, kad žmogus yra ne tik fizinis, bet visų pirma psichinis energijos laukas, t. y. aukštesnis energijos laukas, kurio energijos apraiškos gali būti ne tik išmatuojamos centimetrais, gramais, sekundėmis ir pan., bet turintis ir psichinių sugebėjimų, įrodo, kad žmogus (t. y. žmogų sudarantis sąlyginai nemirtingas jėgos laukas) po mirties negali būti sunaikintas. Tai yra esminis suvokimas.

O kadangi šis jėgos laukas po mirties neišnyksta, tai jis, savaime suprantama, paklūsta evoliucijos dėsniai, t. y. privalo evoliucionuoti, vystytis kartu su savo kosmosu, mat kitaip tiesiog negali. Jį varo kosminė jėgos lauko „K1“ – **UNIVERALO** – traukos jėga, kuri

savyje talpina visas energijas ir pasaulius. Kas nustoja judėti ir vystytis, tą sutrypia judantys jam iš paskos – dėsnis toks pats, kaip ir gyvenime.

Kai tinginys pasilieka kartoti kurso, jį savo uolumu aplenkia net ir tie, kurie buvo nuo jo toli atsilikę. Uolumas dvasios srityje reiškia ne ką kitą, kaip judėjimą. Taigi ir čia matome, kad viskas priklauso nuo dvasinio judėjimo, dėl kurio ir sąlyginai nemirtingas jėgos laukas, t. y. žmogiška siela, turi skleistis. Todėl visai ne įmantri religinė metafora yra mūsų pasakymas: „Mieli draugai, uoliai ir nepaliaujamai dirbkite savo pačių labui“. Tai yra kategorinis imperatyvas visuotinio dėsnio, kurio išvengti neįmanoma. O atkaklus žmonių priešinimasis šiam kosminiam vystymuisi prilygsta sėdėjimui ant parako statinės, kuri vis vien anksčiau ar vėliau išlėks į orą. Neramumai, karai, katastrofos ir pan. yra viso to pasekmės.

Tačiau jei progresas vyktų be paliovos ir jei, visų pirma, visų konfesijų teologai vėl ir vėl nebandytų paralyžiuoti ir sustabdyti dvasinės žmonijos raidos tam, kad galėtų likti prie savo senosios pasaulėžiūros, tuomet dabar mums nereiktų spręsti dilemos dėl atominės bombos vien dėl tos priežasties, kad žmogui artėjant ar jau pasiekus artimiausią aukštesnę evoliucijos pakopą, t. y. šeštąją jėgos lauką, ir tapus Išminties Mokytoju, atominės bombos jam būtų tiesiog nebereikalingos.

Minčių apie užkariavimus tokių mąstytojų galvose visiškai nebelieka, o jas pakeičia taikūs ketinimai palaikyti taikos ryšius su likusiu pasauliu, t. y. ir su kaimyninėmis planetomis bei saulės sistemomis. Tik primityvios dvasios ir į nusikaltimus linke žmonės nuolatos mąsto apie užkariavimus ir prievartą. Tikrai dvasingas žmogus arba dvasinės išminties nešėjas sugeba kiekvieną situaciją išspręsti taikiai, harmoningai ir gražiai, o ne piktavališkais veiksmais, kurių būtina pamažu atsisakyti.

Be to, aukštesnįjį protą ir išmintį išvystęs žmogus elgsis pagal kosminį Pasiuokojimo įstatymą: jis dirbs visos žmonijos labui ir jos gerovė bus aukščiausias jo prioritetas. Tokia veiklos kryptis, turinti atitinkamus etinius pamatus, yra būtina dvasinė evoliucijos pakopa, kurią žmonija, pažindama gamtos dėsnius, netrukus privalės pasiekti. Tik nežinantis žmogus yra egoistas ir nori siekti sau naudos gyvendamas kitų žmonių sąskaita, šiuos apgaudinėdamas, šantažuodamas ir nuplėšdamas jų paskutinius marškinius. Tokį scenarijų mes ligi šių dienų matome pasaulio politikoje ir, deja, kai kurių konfesijų tarpusavio kovoje bei dvasinės šviesos išdavikų ir atskilėlių pasipriešinime prieš tuos, kurie kadaise buvo jų pačių Mokytojai ir kuriuos, neižvelgdami savo pačių klaidų, jie bando sunaikinti šmeiždami.

Tik padoraus ir būtinu aukštesniuoju protu besivadovaujančio žmogaus, kurio darbais dera su gamtos dėsniais ir remiasi jų pažinimu, veikla bus atitinkamai išmintinga ir geranoriška. Jis nesieks sau naudos sąmoningai kenkdamas kitiems, o prisitaikys prie priežasties-pasekmės dėsnio ir, jį suvokdamas, elgsis padoriai bei nukreips visas mintis ir darbus savo artimo labui. Tai veikla, puikiai atspindinti, jog bendruomenės interesai yra visuomet aukščiau asmeninių.

Kol žmogaus intelektas nesuvoks ryšio su pirminiu dvasiniu šaltiniu, ir monada nesusijungs su protu į vientisą sąmonės vieneta, o žmoguje nepradės veikti bent jau užuomazgos aukštesniosios sąmonės centru, tol jis nepajus to būtino impulso pakilti virš materijos ir visų materialių interesų į aukštesnes dvasines sferas, t. y. tobulėti dvasiškai. Būtent todėl žmonės apskritai ligšiol nesuvokė ir nepripažįsta priežasties-pasekmės arba karmos dėsnio. O šio dėsnio suvokimas iš tiesų yra būtina sąlyga ryšio tarp materijos ir dvasios atstatymui.

Priežasties-pasekmės dėsnio įsisąmoninimas iš kiekvieno žmogaus reikalauja prisiminti atsakomybę, kuri nesibaigia su mirtimi. Iš to galime daryti išvadą, kad žmogaus gyvenimas nesibaigia su žemiškojo išikūnijimo pabaiga, o tebesitęsia po to, sąmonei ir sugebėjim-

mams toliau vystantis. Priežasties-pasekmės dėsnis taip pat reikalauja, kad žmogus, būdamas įtampos lauke tarp dviejų – gėrio ir blogio – polių, palaipsniui nugaltų savo netobulumą bei vystytų ne tik savo intelektinius gabumus, bet ir charakterį. Pastarasis dalykas yra ypatingai ilgas ir varginantis procesas, kuriame, žinoma, per vieną gyvenimą lemiamų rezultatų pasiekti neįmanoma.

Išminties Mokytojai, remdamiesi savo patirtimi, pasakoja, kad tam reikalingi šimtai gyvenimų ne tik Žemėje, bet ir subtiliajame pasaulyje, kadangi sąmonės raida vyksta labai lėtai ir žmogų pakylėti į aukštesnį sąmonės lygmenį itin sunku. Tai yra grynai dvasinis pasiekimas, slypintis anapus iliuzinės materialios sferos.

Žinojimas gali tapti dvasine galia, tačiau ji visiškai nebūtinai turi turėti materialią išraišką. Jeigu būtų galima iš dvasinių žinių susikrauti didelius turtus, daug žmonių stengtųsi kuo greičiau tapti Išminties Mokytojais. Tačiau kadangi dvasinis žinojimas visų pirma kuria nematerialias vertybes, visos žmonių pastangos yra nukreiptos beveik išimtinai į žemiškąją sferą. Nors jos turėtų tarnauti tam, kad gyvenimas Žemėje žmonėms būtų kuriamas kuo išmintingiau ir pažangiau, tačiau visiems žinomas ir įrodytas faktas yra tas, kad žmonių gerovės lygį būtų galima žymiai pakelti, jei Žemės išteklių dėl egoizmo ir neišmanymo nebūtų naudojami priešingai – t. y. didžiąja dalimi tik materialiems tikslams įgyvendinti. Taip pat ir sveikatos sektoriuje išnaudojama toli gražu ne viskas, kas galėtų prisidėti prie dvasinės ir religinės gyvenimo vertės kėlimo.

Stebint bendras žmonių raidos tendencijas galima daryti išvadą, kad žmogaus sąmonė neužsilieka toje pačioje pakopoje, o juda toliau į aukštesnio pažinimo sritis. Kaip pavyzdį galime paimti taip vadinamus „vyresnius žmonijos Brolius“, savo raidoje pralenkusius žmoniją. Taip pat ir krikščioniškoje mitologijoje sutinkame taip vadinamus Dievo Sūnus, žinomus kaip Cherubimai, Serafimai bei Arkangelai, iš kurių pastarieji priklauso šeštajam jėgos laukui.

Pagal evoliucijos dėsnį dievažmogis savo pastangomis pakyla iki penktojo jėgos lauko – planetos LOGOSO, kuris senojoje religinėje sistemoje vadinamas „Dievu-Tėvu“. Šiuolaikiniai protestantų bei anglikonų teologai, šiandien besiiimantys visiškos „Dievo-Tėvo“ sąvokos dekonstrukcijos, taip pat nėra teisūs, kadangi ši sąvoka atitinka „planetos LOGOSO“ sąvoką.

Kaip ir kiekvieną žemišką namą turi kas nors suprojektuoti ir pastatyti, taip ir kiekviena planeta turi savo demiurgą, t. y. architektą-statytoją, kurio vaidmenį atlieka planetos Logosas. Dar nėra taip buvę, kad namas ar šiaip kas nors būtų atsiradęs savaime. O gal buvo taip, kad kadaise džiunglėse gyvenusios geležies molekulės per milijonus metų taip užsiniuobodžiavo, kad devynioliktame amžiuje po Kristaus galų gale nusprendė pastatyti geležinkelį? Todėl ateistų teorija, jog visa Visata atsirado savaime tiesiai iš nebūties, yra siaubinga klaida.

Namą pastatyti yra sąlyginai nesunku, tačiau sukurti gėlę ir suteikti jai gyvybę – šito mes, žmonės, dar toli gražu nesugebame, tam reikalingos aukštesnės žinios, kurias turi Išminties Mokytojai, veikiantys iš subtiliojo pasaulio į mūsų ir suteikiantys formą materijai, bei dar aukščiau už juos stovintys planetų Logosai. Šie materiją yra jau visiškai įvaldę ir, kaip tai galima pastebėti gamtoje, kurdami įstabias gyvosios gamtos formas naudojasi pirmapradžio jėgos lauko judėjimo principu – logaritmine spirale: plačiau atmerkus akis tai galima nesunkiai išvelgti kone kiekviename gėlės ar medžio lapelyje. Net ir pailguose lapuose, tokiuose kaip žolės stiebeliai, atsispindi kosminis spiralinės konstrukcijos principas. Be to, galima pastebėti, kad taip pat ir augalų syvai iš šaknų į lapus teka ekscentriniai, t. y. ne centre esančiu stiebeliu ar šakele. Pavyzdžiui, jei pažvelgtume į ciklameno ar bet kurios kitos

gėlės lapelį, pamatytume, jog dvi logaritminės spiralės (viena besisukanti į kairę, kita – į dešinę) jame sudaro širdies formą, o stiebelis atsiduria asimptotiniame vidurio taške.

Tai yra bendrasis kosminis arba, dar tiksliau, visuotinis judėjimo principas, kadangi jis egzistuoja visuose kosmosuose. Taip logaritminė spiralė tampa tikslu įrodymu, kad erdvė arba Visata yra beribė. Visa, kas gyva, yra sukurta pagal tūkstančius įvairiausių šio principo formų. Tam reikalingas žinias ir sugebėjimus, savaime suprantama, reikia įgyti. Taigi kaip kad LOGOSAS, taip ir žmogus didžiausiomis dvasinėmis pastangomis kada nors pasieks atitinkamą dvasinę pakopą ir įgys tokius kūrybinius sugebėjimus. Tokiame kontekste reikia suprasti ir krikščionių Biblijos sakinį, kur Jėzus sako: „Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“ (Mt 5, 48). „Dangiškasis Tėvas“ čia reiškia ne ką kitą, o planetos LOGOSA, mūsų planetos kūrėją, kuris jau pasiekęs daug aukštesnę tobulumo pakopą, nei mes, žmonės. Vis dėlto tokia kilimo galimybė mums, kad ir palyginti atsilikusiems savo išsivystymo lygiu, nėra neįmanoma. Net ir Šėtonas kartu su savo svita turi galimybę, atitinkamai ištaisę savo klaidas, pasiekti aukštesnių kosminių pareigų. Jokia kita interpretacija neatitiktų nei kosmoso sąrangos principų, nei visuotinio teisingumo dėsnio. Visatos sąranga tegali būti dinamiška, o ne statiška.

Nors sielai, kaip astralinės sferos jėgos laukui, žemiškas maistas nereikalingas, jai nėra amžinos ramybės, apie kurią taip svajoja krikščionių bažnyčios. Ši samprata prieštarauja jėgos laukų teorijai, kadangi ji reikštų statišką būseną, tuo tarpu, kai sustojimas arba pomirtinis žmogaus energijos lauko, t. y. sielos, išnykimas neegzistuoja.

Planetos LOGOSAI dar taip pat nėra pasiekę savo individualios raidos galutinės pakopos ir evoliucijos dėsnis verčia juos tobulėti toliau, kaip tai įrodo astrofizikos pasaulėvaizdis. Visose saulės sistemose be kitų, mažesnės reikšmės planetų yra ir po saulę. Milijardai saulių ir jų planetų sudaro spiralines galaktikas, galaktikų sistemas ir įvairių formų žvaigždžių spiečius, o tam tikras neapibrėžtas galaktikų skaičius galiausiai sudaro vieną, ribas turintį kosmosą. Beribė Visata galų gale susidaro iš tam tikro skaičiaus kosmosų, kurio neįmanoma nustatyti.

Visiškai klaidinga manyti, kad tik tokioje mažoje „dulkelėje“ kaip Žemė gyvena protingos būtybės, o didesniuose pasauliuose – ne. Kiti pasauliai taip pat yra gyvenami, ir net aukštesnių būtybių nei žmonės šiandien, tik, žinoma, turinčių ne tankius fizinius kūnus, o atitinkamai subtilesnes energijos lauko formas.

Vis labiau įsigali idėja, jog sąmonė egzistuoja ne tik aukštesniuose planetų kūnuose, bet ir žemesnėje materijoje. Sąmonę turi net ir atomas, kadangi ir jis kovoja už savo būvį, t. y. suvokia, kad egzistuoja ir siekia išlikimo bei branduolių sąlajos. Pavyzdžiui, susilieję du vandenilio atomai sudaro vieną helio atomą. Žinoma, ir sudėtingesni junginiai, tokie kaip molekulės, turinčios jau aukštesnę sąmonę nei atomai, kovoja už išlikimą. Ten, kur randame sąmonę, turi būti ir gyvybinė energija. Taip galime pastebėti (arba bent numanyti), kad egzistuoja progresas ir kilimas nuo pačių žemiausių iki pačių aukščiausių sąmonės pakopų, kuris remiasi tuo, kad žemesnė prigimtis tarnauja aukštesnei ir su ja iš meilės susivienija. Šis modelis dar labiau sutaurinamas, kai meilės at-sako troškimas virsta troškimu meilę atiduoti.

Toliau sekdami hierarchinę kosmoso struktūrą po planetų LOGOSŲ sutinkame saulės LOGOSUS, o po šių – galaktikos LOGOSUS, kurių skaičius nežinomas, kadangi vien mūsų Paukščių Tako galaktikoje egzistuojančių saulės sistemų skaičius vertinamas nuo 80 iki 100 milijardų, o galaktikų skaičius mūsų kosmose yra išvis nenustatytas, nes net astronomijoje nesame taip toli pažengę. Tiesa, galaktikas jau esame iš dalies ištyrinėję, tačiau

jokios aiškesnės savo kosmoso sampratos kol kas neturime. Todėl ir sąvoką kosmoso LOGOSAS (antrasis jėgos laukas) galime ne tiek suvokti, kiek nujausti.

Nors čia nei astrofizika, nei apskritai gamtos mokslais remtis negalima, privalu iš natūrfilosofinio ir teologinio požiūrio taško daryti išvadą, kad tokia yra ne tik kosmosų, bet ir visos Visatos hierarchinė sąranga. Taip prieiname prie naujos, visuotinės Dievo sampratos, sustiprinsiančios žmoniją tiek morališkai, tiek dvasiškai, nes jos dėka žmonės galės iš aukščiau pažvelgti ir iš naujo suvokti „religio“ reikšmę – savo santykį bei ryšį su aukštesniu dvasios pasauliu.

Gyvenimo prasmė gali slypėti tik kiekvieno iš mūsų sugebėjimų bei psichinės energijos tobulinime ir gausinime bei sąmonės plėtime, taip laipteliu kilstelint ir bendrą žmonijos lygį.

Perkėlę ir pritaikę visagalio Dievo-Tėvo sąvoką mūsų Žemės planetos LOGOSUI, gauname aiškų pasaulio vaizdą, visiškai atitinkantį hierarchinę kosmoso sąrangą. Prieš 2000 metų, kuomet Žemė dar buvo laikoma Visatos centru, primityvų pasaulėvaizdį teturinčiai visuomenei graikų filosofo Aristotelio pažiūros, kad pasaulį sukūrė, valdo ir judina vienas Dievas (gr. theos), egzistuojantis už jo ribų, buvo visiškai priimtinos ir pakankamos. Tačiau žymiai platesniam šių dienų pasaulio suvokimui, šių laikų astronomams kalbant apie milijardus šviesmečių besitęsiantį kosmosą, krikščioniškoji pasaulio kilmės istorija („Pradžios knyga“) bei pasaulio valdymo samprata nebeatlaiko kritikos. Kopernikas, Džordano Bruno bei kiti mokslininkai Aristotelio pasaulėvaizdį paneigė jau prieš šimtmečius.

Nors astrofizikai dar, ko gero, nesugebėtų nustatyti, kad Visatoje gyvuoja daugybė kosmosų, tačiau kada nors, gamtos mokslams šią hipotezę priėmus kaip tikėtiną, galėtume neabejotinai laukti išauštant dienos, kai ir astronomija bei astrofizika ją patvirtins bei pripažins beribę Visatą, susidedančią iš dvasios ir materijos kartu, – Visatą, kaip amžiną, judantį visuotinį jėgos lauką, niekada Dievo nesukurta, tačiau egzistuojantį amžinai. Tuo tarpu visi, tiek vyriški, tiek moteriški dievai-asmenys yra Visatos būtybės, kurių užduotis – prisidėti prie amžino kosmosų kūrimo, dalyvauti kosminėje kūryboje kaip statytojams. Apie tai galima būtų dar daug kalbėti, tačiau tikėkimės, kad tokio išdėstymo pakaks perteikti suvokimui, kad žmogus, kaip individualus, sąlyginai nemirtingas jėgos laukas, turi galimybę su laiku palaipsniui kilti vis aukščiau ir aukščiau ir vis labiau gilintis į Visatos paslaptis, kol pasieks Absoliuto pakraštį ir neišsivaizduojamoje dvasinėje meilės ekstazėje kaip didžiausią meilės dovaną atiduos visus savo surinktus turtus mums nepažiniam visuotiniam jėgos laukui UNIVERALO.

Būtent todėl yra taip svarbu šiandien rasti mokslinę pasaulėžiūrą, kuri remtųsi gamtamoksliskai pagrįsta Dievo samprata, suteiksiančia mums galimybę paneigti ateizmą ir teizmą kaip nemoksliskus. Kol ši akcija pasieks pasaulinį mastą, praeis, žinoma, daug dešimtmečių. Tačiau tą akimirka, kai moksliniai ateizmo pagrindai pasirodys beesantys chimeriški, o žmonija išengs į naują, dvasios ir išminties epochą, pasaulis pasikeis žmonijos naudai. Tada komunizmas ir kapitalizmas jau bus atgyvenę ir bus surasta nauja socialinė ekonomikos struktūra, kuri atsivels į visų žmonių interesus, ir tuomet taps įmanoma sukurti tikrą rojų žemėje.

Tačiau kad tai įvyktų, būtinas dvasinis persitvarkymas. Žmonijai būtina pasiekti tam tikrą etinį lygį, o tai įmanoma vadovaujantis priežasties-pasekmės dėsniu.

Tik suvokus hierarchinę sąrangą kosmosuose ir visoje Visatoje, kur dvasia ir materija yra persipynusios ir viena kitą persmelkusios, kur viena be kitos negali gyventi, nes ir dvasios veiklai reikalinga materija, – tik tai suvokus pasaulis pasikeis į gera ir žmonijai atsivers vartai į dievišką ateitį.

13. Visatos energijos potencialas – beribis ir amžinas

Leobrandas, 1967 m. birželis

Kaip kad Visata turi daugiau nei tris matmenis, t. y. yra ir beribė, ir amžina, taip ir Visatos energijos potencialas yra beribis ir amžinas. Dėl šios priežasties Visatos energija gali būti tik perkeista ar transformuota (o Visata talpina visą įmanomą energiją – jos išorėje niekas neegzistuoja, nes nėra ir pačios „išorės“).

Visatoje gyvuoja daugybė trimačių, besiplečiančių kosmosų, ir tai reiškia, jog dabartinis supratimas apie Visatos sprogimą, o tiksliau tariant – apie baigtinių kosmosų sprogimą, yra teisingas. Jie vėl susitraukia ir pranyksta. Galima tarti, kad kosmosai gimsta iš kosminių kiaušinių, auga ir vėl suyra. Tai yra energijos virsmas, kuris Visatoje nenutrūkstamai tęsiasi iš kartos į kartą ir neturi nei visiškos pradžios, nei pabaigos. Šio virsmo tiesioginiai sukėlėjai yra kosmosų Logosai.

Energijos niekaip neįmanoma išgauti iš nieko; kosmoso neįmanoma sukurti iš pirmąsio atomo, o tik iš kosminių kiaušinių, kurių tėvai yra kosmosų Logosai. *Niekis* neegzistuoja ir niekada neegzistuos, o vietoje jo – tik beribis ir amžinas energijos potencialas.

Būtent todėl šis potencialas – neišsemiamas. Jokios naujos energijos negali jo nei papildyti, nei palikti, kadangi tai beribiame energijos potenciale – neįmanoma. Visatos energijos negalima nei pagausinti, nei sumažinti, nes jos potencialas yra beribis ir amžinas. Jokia energija negali ir dingti, kadangi tokia beribiame potenciale gali vykti tik virsmas arba kompensacija, o prapulti negali niekas.

14. Citatos iš Gyvosios Etikos

„Urusvati žino, kad Kosmoso pagrindas yra įtvirtintas spiralės principu. Tai patvirtina ne tik fizika, bet ir evoliucija. ...“ (BROLIJA II § 332)

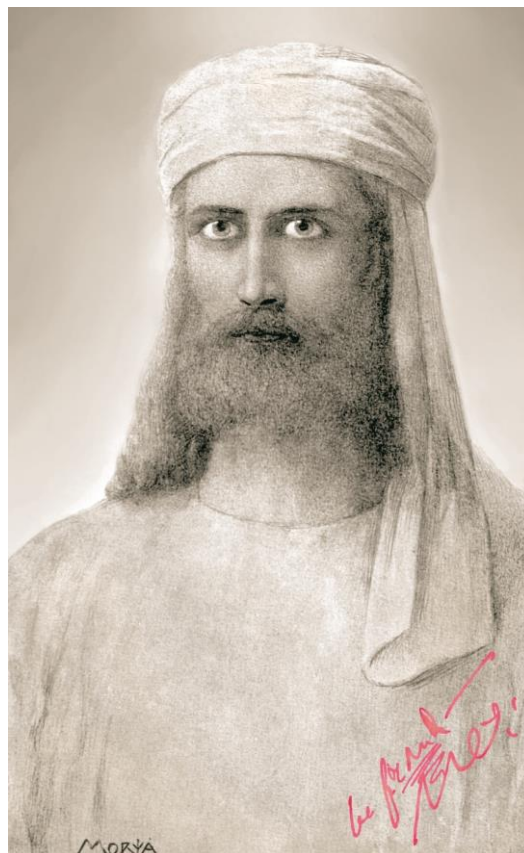
„... Mums universalusis sąrangos principas yra pagrindinis Visatos dėsnis, kuris tikrai iš dalies gali būti ištirtas. Jį pažinti, žinoma, sunku, bet galimybių tą padaryti yra. Daugelis Mūsų jį yra suvokę, bet to neįmanoma išreikšti bendra technine formule, kol dar yra neištirtų ciklų. ...“ (NUŠVITIMAS § 248, 1924-XI-2)

„Šalia kitų disciplinų mokyklose turi būti dėstomi ir astronomijos pagrindai, kurie sudarytų prielaidą į tolimesius pasaulius. Taip mokyklos pasės pirmąsias mintis apie gyvybę tolimesiuose pasauliuose. Erdvė bus pripažinta gyva, o astrochemija ir radioastronomija praturtins Visatos didybės suvokimą. Jaunos širdys pasijus esančios ne skruzdės, ropinėjančios žemės paviršiumi, o už planetą atsakingos dvasios nešėjos. ...“ (BENDRUOMENĖ § 110)

„Kosmoso baigtinumas, suvokiant erdvės beribiškumą, yra vienas iš tų klausimų, į kuriuos mokinys atsakymą turi rasti pats. ...“ (AGNI JOGA § 91)

„...Sakome: tik mūsų keliams susikirtus Saulėje, suprasime visą kosmoso didybę. ...“
(BERIBIŠKUMAS § 25)

Šaltiniai:MAITRĖJOS MORIJOS kūrinų apžvalga ¹⁶:Morijos sodo lapai:**Šauksmas** §§ 387**Nušvitimas** §§ 358Naujasis amžius:**Bendruomenė** §§ 275Gyvosios Etikos Mokymas, septynios temos:**Agni Joga** §§ 670**Beribiškumas (2 dalys)** §§ 918**Hierarchija** §§ 460**Širdis** §§ 600**Ugninis Pasaulis I** §§ 666**Ugninis Pasaulis II** §§ 470**Ugninis Pasaulis III** §§ 618**AUM** §§ 600**Brolija I** §§ 610**Brolija II (2 dalys)** §§ 955

MORIJA – Indijos radžputų princas, kurio dvasia buvo visiškai susiliejusi su didžiąja MAITRĖJOS dvasia ir jos nušviesta. Šis portretas, 1884 m. pagal užsakymą sukurtas dailininko Hermanno Schmiecheno, buvo daug kartų kopijuotas, tačiau kopijos „Mokytojo veidą“ atspindi ne visai tiksliai, todėl meditacijos į šio portreto kopiją gali būti nesėkmingos!

Gyvoji Etika rodo išmintingos saviuoklos kelią, kurio pagrindas – taikomoji etika.

¹⁶ Nurodytas knygų ir §§ skaičius atitinka pirmąjį rusiškąjį leidimą, išspausdintą Paryžiuje. Vėlesni leidimai ir vertimai nuo jo šiek tiek skiriasi.

Formuokite pagalbos minčių žvaigždes

Daugybė atsakomybę ir susirūpinimą dėl situacijos pasaulyje jaučiančių žmonių ieško kuo didesnę sėkmę žadančio būdo, kaip be didelio triukšmo ir politinės rizikos bei nestojant į jokias draugijas pagelbėti pasauliui. Egzistuoja galimybė, kurią galima įgyvendinti patylomis, kuri nieko nekainuoja ir kuria pasinaudoti gali kiekvienas atsakomybę noriai prisiimantis žmogus, kad ir koks kuklus, nežymus ar neturtingas jis būtų. Nuo dabar pat pradėk siųsti teigiamas ir kuriančias, konstruktyvias mintis į Visatą. Gera mintis saugo tave ir padeda tavo sielai stiebtis į Šviesą, be to, ji yra visiškai reali jėga, turinti platų poveikį. Niekada nebandyk mintyse sunaikinti savo priešininkų ar kitų nemėgiamų žmonių, nes piktos mintys sugrįžta atgal pas savo šeimininką kaip bumerangas. Tik troškimo pagelbėti, artimo meilės ir taikos kupinomis mintimis mes patys pagerinsime savo bei žmonijos, atrodytų, bejėgišką padėtį. Šios galingos ir prasmingos mintys yra geriausia pagalba žmonijai bei pasaulio taikai. Tad išnaudokime savo gerų minčių jėgą pagalbai ir siųskime keletą kartų per dieną į Visatą tokią invokaciją:

„Aum – Tat – Sat – Aum“

*Šviesos Šaltini Visatoje,
nušvieskį žmonių protus –
te Šviesa Žemę apgaubia!*

*Meilės Šaltini Visatoje,
pripildykį žmonių širdis Meilės –
težydi Žemėje Meilė!*

*Išminties Šaltini Visatoje,
išliekį Žinias ir Išmintį –
lai Žemėje karaliauja Pažinimas!*

*Taikos Šaltini Visatoje,
stiprinkį Taiką ir Teisingumą –
tebūna Žemėje Laimė ir Džiaugsmas!*

*Galios Šaltini Visatoje,
užantspauduokį blogio buveinės duris –
kad Gėrio Planas išsipildytų.*

„Aum – Tat – Sat – Aum“

(Išsamesnį paaiškinimą apie minčių pagalbos žvaigždę rasite 6-oje paskaitoje.)

LEOBRANDAS – Leopoldas Brandšteteris, *1915 m. vasario 20 d. Valerne (Austrija), †1968 m. vasario 26 d. Lince, austrų natūrfilosofas bei humanitarinių mokslų atstovas. Savo darbuose nagrinėja etikos, humanitarinių mokslų, psichologijos, filosofijos, politikos, pasaulėžiūros ir architektūros sritis. XX a. 6-ame dešimtmetyje jis kartu su Pabaltijo vokiečių grupe iš rusų kalbos išvertė Gyvosios Etikos Mokymą ir taip paklojo pamatus šiai filosofijai vokiečiakalbėse valstybėse. LEOBRANDAS įkūrė (ne viešą) **Gyvosios Etikos mokyklą**, keliais dešimtmečiais anksčiau nei valstybinėse mokyklose buvo įdiegta etikos disciplina parašė **36 paskaitas apie Gyvąją Etiką** – pirmąją konfesijų rėmus peržengiančią mokymo priemonę etikos pagrindams, skaitė daugybę pranešimų ir vedė seminarų. Yra išlikę LEOBRANDO pranešimų garso įrašai. Šie istoriniai garso dokumentai suteikia galimybę suprasti ir suvokti didžiojo mąstytojo LEOBRANDO filosofinės analizės mintį ir atveria klausytojui naujas dvasinės gyvenimo plotmės perspektyvas. LEOBRANDO darbai pasižymi filosofinės minties taiklumu ir formuluočių aiškumu.

Ypač svarbus jo naujasis Dievo sąvokos aiškinimas. Šiai naujai ir visiškai savarankiškai Dievo sampratai sukurtas naujas terminas – „**UNIVERALO**“. LEOBRANDAS Dievo sąvoką aiškina remdamasis hierarchijos principu ir gamtos dėsnių stebėjimais, taip ją tarsi suliedamas su visa Būtimi. Šis aiškinimas aprėpia daugybę filosofinių ir istorinių idėjų, taip pat moderniausių išvalgų apie santykinai nemirtingus dvasinius jėgos laukus. Tokiu būdu LEOBRANDAS suformulavo pirmąjį bei kol kas vienintelį mokslinį Dievo apibrėžimą ir suformavo naują pasaulėžiūrą, taip išmušdamas pagrindą iš po kojų ateizmo filosofijai. Naujoji Dievo samprata yra dinamiška kaip ir pati gamta ir todėl rodo kryptį tolesniems humanitarinių mokslų tyrimams. Kiti svarbūs jo veiklos momentai buvo jo darbai, skirti suvienytai Europai ir ateities panacionalinei pasaulio sąjungai. Daugybė tais laikais dar fantastiškai skambančių LEOBRANDO idėjų šiandien jau yra tapusios savaime suprantama realybe.

Darbai:

- 1955–1961: **36 paskaitos, „Laiškai apie Gyvąją Etiką“**
- 1957: „**Psichinė energija**“ (humanitariniai mokslai ir psichologija)
- 1958: „**Gydymas psichine energija**“ (humanitariniai mokslai ir sveikata)
- 1966: „**Džiaugsmas**“ (filosofija)
- 1967: „**Išeitis**“ (politika)
- 1968: „**Naujoji Europa ir pasaulio ABC**“ (politika)
- 1968: „**Naujasis universalusis pasaulėvaizdis**“ (pasaulėžiūra)
- 1968: „**Spiralika**“ (ateities architektūra)
- 1953–1968: **specialieji spaudiniai, straipsniai žurnaluose**, manuskriptai
- 1976: „**Prisikėlęs Dievas**“ (humanitariniai mokslai; sudaryta iš viršuje išvardintų darbų)
- 1962–1967: **paskaitos** ir seminarai visomis jo darbų temomis (muzikinių kasečių įrašai)

Veikla:

- 1949: „**Taikos lygos**“ įkūrimas
- 1953: ne viešosios „**Gyvosios Etikos mokyklos**“ bei žurnalo tokiu pačiu pavadinimu įkūrimas
- 1960: žurnalo „**Spiralė ir žalioji sargyba**“ leidyba (gamtos apsauga ir biotechniką)
- 1961: žurnalo „**Pasaulio viešpatijos spiralė**“ leidyba
- 1962: „**Pasaulio spiralės, etinės bendruomenės, skirtos pažangai ir pasaulio atnaujinimui**“, bei žurnalo tokiu pačiu pavadinimu įkūrimas

© 1959, 1966, 1967 m. LEOBRANDAS. Pirmąjį leidimą publikavo „Gyvosios Etikos“ leidykla (Lincas, Austrija) kaip „Gyvosios Etikos mokyklos“ mokymo medžiagą.

Elektroninis leidinys (c) 2019 m. „Pasaulio spiralė“, etinė bendrija, skirta pažangai ir pasaulio atnaujinimui (Lincas, Austrija). weltspirale@aon.at, www.Welt-Spirale.com, Nemokamas laikmenų ir spaudinių platinimas leidžiamas.

Džiaugsmas – Taika – Laisvė

Tarnauki taikai ir pasaulio labui!

LEOBRANDO „Laiškų apie Gyvają Etiką: Įvado į Agni Joga“ apžvalga:

Etikos pagrindai

1. Tiesa apie joga
2. Dvasinio atsinaujinimo problemos
3. Gyvenimo prasmė
4. Karma ir likimo valdymas
5. Minčių galia ir reikšmė
6. Teisingas mąstymas – pagalba sau
7. Persikūnijimas – taip ar ne?
8. Kančios prasmė
9. Nuodėmių atleidimas
ar asmeninė atsakomybė?
10. Dharma ir gyvenimo uždavinys
11. Mirtis ir persikūnijimas
12. Malda ir auka
13. Lyčių santykiai
14. Santuokos problemos
15. Gyvoji Etika ir auklėjimas
16. Gyvoji Etika ir kasdienybė
17. Gyvoji Etika ir mityba
18. Gyvoji Etika ir menas

Dvasios lavinimas

19. Gyvoji Etika – gyvenimo Mokymas
20. Čakros arba aukštesniosios
šamonės centrai
21. Dvasinė širdies reikšmė
22. Šamonės plėtimas
23. Subtilioji žmogaus sandara
24. Monada arba Dvasios Grūdas
- ▶ **25. Visatos ir kosmosų sąranga**
26. Subtilusis pasaulis
27. Ugninis Pasaulis
28. Brolija
29. Universalioji Dievo samprata
30. Pasaulio Motina
31. Okultizmas – taip ar ne?
32. Okultizmo klystkeliai ir pavojai
33. Gėris ir blogis
34. Ateinantis pasaulis
35. Beribiškumas
36. Kelias Mokytojo link

Nors astrofizikai dar, ko gero, nesugebėtų nustatyti, kad Visatoje gyvuoja daugybė kosmosų, tačiau kada nors, gamtos mokslams šią hipotezę priėmus kaip tikėtiną, galėtume neabejotinai laukti išauštant dienos, kai ir astronomija bei astrofizika ją patvirtins bei pripažins beribę Visatą, susidedančią iš dvasios ir materijos kartu, – Visatą, kaip amžiną, judantį visuotinį jėgos lauką, niekada Dievo nesukurta, tačiau egzistuojantį amžinai. Tuo tarpu visi, tiek vyriški, tiek moteriški dievai-asmenys yra Visatos būtybės, kurių užduotis – prisidėti prie amžino kosmosų kūrimo, dalyvauti kosminėje kūryboje kaip statytojams. Universalusis Protas ir visuotiniai dėsniai egzistuoja visur ir visada.

„Welt-Spirale“
www.welt-spirale.com

Etinė bendrija, skirta pažangai ir pasaulio atnaujinimui